

ZAHRANIČNÍ POLITIKA ČESKÉ REPUBLIKY

dokumenty

11/2007

MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ

PREZIDENT ČESKÉ REPUBLIKY

**PROJEV PREZIDENTA REPUBLIKY VÁCLAVA KLAUSE,
VRCHNÍHO VELITELE OZBROJENÝCH SIL, NA VELITELSKÉM SHROMÁŽDĚNÍ
ŘÍDÍCÍCH FUNKCIONÁŘŮ RESORTU OBRANY
(1.11.2007)**

Děkuji za opětovné pozvání na toto Vaše každoroční důležité jednání. Dobře si vzpomínám, že přesně před rokem, v roce 2006, bylo toto velitelské shromáždění věnováno především vyhodnocování prvního kroku reformy našich ozbrojených sil. Tímto krokem bylo dosažení takzvaných – pro nás laiky málo srozumitelných – počátečních operačních schopností naší armády.

Snažil jsem se tehdy zdůraznit dvě základní teze:

1. že reforma armády tímto krokem ani zdaleka nekončí a
2. že se snížení objemu finančních prostředků pro armádu oproti záměrům resortu či původním, byť vágním příslibům nesmí stát záminkou pro odklon od plánu budovat ozbrojené síly sice do určité míry specializované, ale současně v potřebné míře komplexnosti.

Kladl jsem důraz na to, že se při prováděných změnách nesmí opustit hlavní poslání našich ozbrojených sil, kterým je zajištění bezpečnosti České republiky – sice v rámci systému kolektivní obrany, ale v maximální možné míře vlastními silami. Rozumím samozřejmě i tomu, že by si naše armáda přála mít co největší jistotu ohledně svého finančního výhledu, ale jako zodpovědný politik musím říci, že nemůže mít jinou, to znamená větší jistotu než jiné rezorty.

Nyní, po dalším roce intenzivní práce a po změně ve vedení generálního štábu, připravilo vedení resortu koncepci druhého kroku reformy, směřovanou k jejímu hlavnímu cíli, kterým je dosažení tzv. plných operačních schopností.

Jako vrchní velitel ozbrojených sil jsem s návrhem této koncepce byl seznámen. Hlavním prostředkem, jak toho dosáhnout, bude zefektivnění řídicích a velitelských struktur a posílení výkonných složek armády, a to na základě jasně stanovených priorit a limitů. I když byla jedním z hlavních cílů prvního kroku reformy stabilizace organizační struktury, včetně stabilizace dislokace posádek, ukazuje se, že bude nutné v tomto směru i v budoucnu provádět další dílčí změny. S tím se musíme – byť někteří neradi – smířit.

Jsme si jistě všichni vědomi toho, že ne všechna námi plánovaná a už vůbec ne všechna realizovaná opatření jsou a budou veřejností přijímána výlučně kladně. Problémem se v poslední době stala zejména reorganizace ženíjných záchranných praporů. Je zřejmě chybou, že se nepovedlo veřejnosti – a jejím regionálním politickým představitelům – vysvětlit, že se AČR svých úkolů v této věci nevzdává, ale že současně musí provádět taková organizační opatření, která směřují k co nejefektivnějšímu využití finančních, lidských i materiálních kapacit a schopností jednotlivých útvarů. Armáda ale také musí brát v úvahu rostoucí význam krajů v naší zemi a nezbytnost být v nich – vhodným způsobem – zastoupena.

Již v několika svých předcházejících vystoupeních na tomto velitelském shromáždění jsem zdůrazňoval, že ozbrojené síly tvoří nedílnou součást naší společnosti. I když důvěra našich občanů v ozbrojené síly postupně roste, je úkolem nejen vedení ministerstva a armády, ale i každého jednotlivého vojáka a zaměstnance tuto důvěru u svých spoluobčanů neustále prohlubovat.

Armáda žije svými každodenními úkoly a povinnostmi. Určitě nejde jen o systémové či reorganizační změny. Ozbrojené síly se proto v uplynulém období nezabývaly pouze přípravou druhého kroku reformy, ale plnily řadu náročných úkolů každodenního výcviku a podílely se na mnohdy nebezpečných úkolech v zahraničních misích. Kladné hodnocení našich vojáků ze strany Aliance i od našich spojenců je důkazem toho, že kvalita našich jednotek, jejich velitelů i vojáků roste. Mé poděkování proto patří všem, kteří se přímo účastní vzorné reprezentace České republiky a jejích ozbrojených sil při plnění úkolů v zahraničí, ale také těm, kteří se na jejich přípravě a zabezpečení zde, u nás doma podílejí.

Zahraniční mise budou i v budoucnu hlavní formou naplňování našich spojeneckých závazků. Je důležité, aby se do nich armáda zapojovala co nejefektivněji a nejúčelněji, ale současně tak, aby míra našeho zapojení do nich nepřesahovala nejen finanční, ale i lidské možnosti naší armády. To musí politikové brát v úvahu. Zkušenosti získané v těchto misích musí být využívány při přípravě a výcviku všech útvarů a jednotek, velitelského sboru, vojáků i záloh. I to je kritériem účelného vynakládání finančních prostředků.

Ještě jednou chci poděkovat všem příslušníkům našich ozbrojených sil za dosavadní práci a popřát jim hodně úspěchů do dalšího období.

KPR

**PREZIDENT VÁCLAV KLAUS GRATULOVAL
GUATEMALSKÉMU PREZIDENTOVI KE ZVOLENÍ
(6.11.2007)**

Prezident republiky Václav Klaus zaslal prezidentovi Guatemalské republiky Álvarovi Colom Caballerosovi gratulační telegram tohoto znění:

Vážený pane prezidente,

dovolte, abych Vám jménem svým i jménem občanů České republiky poblahopřál k Vašemu zvolení prezidentem Guatemalské republiky.

Jsem přesvědčen, že vztahy mezi Guatemalou a Českou republikou se budou k oboustrannému prospěchu i nadále úspěšně rozvíjet a věřím, že se naskytne příležitost, abychom k jejich rozvoji významnou měrou přispěli také my dva prostřednictvím svých prezidentských funkcí.

Přeji Vám pevné zdraví a mnoho úspěchů ve Vaší zodpovědné a náročné funkci.

S úctou

Václav Klaus

KPR

**ČESKÁ VERZE INTERVIEW VÁCLAVA KLAUSE
PRO AGENTURU DPA NAD VYDÁNÍM NĚMECKÉHO PŘEKLADU KNIHY
„MODRÁ NIKOLI ZELENÁ PLANETA“
(10.11.2007)**

Pane prezidente, proč by měli Němci číst Vaši knihu?

Nemyslím si, že by ji měli číst výlučně Němci. Falešná a nefér propaganda samozvaných klimatických veleknězů a alarmistů mi velmi připomíná éru komunismu. Také tehdy někdo protlačoval či propagoval svou jedinou „pravdu“ a vnucoval ji ostatním. Hrozí velké nebezpečí, že bude pošlapáno to, co je v podtitulu této mé knihy, tj. lidská svoboda, a proto proti tomu musím bojovat. Ostatně, s vydáním německého překladu knihy to nekončí. Připravujeme také anglickou, polskou, holandskou a španělskou verzi. Údajně koluje v Německu špatná, ne-li karikovaná verze překladu mé knihy, která má hrát určitou negativní roli. Také proto se na německé vydání těším.

Mnozí Němci se budou divit, že hlava státu takovou knihu vůbec píše. Co byste těmto lidem odpověděl?

Kdybych kolem sebe viděl spoustu knih na stejné téma napsaných ve stejném duchu někým jiným, třeba bych se do toho nepletl. Ty ale nevidím. Tuto debatu považuji navíc za tak zásadní, že – prezident-neprezident – si toto téma volím jako jedno z témat veřejné diskuse. Myslím, že i to je úkolem prezidenta.

Co Vás ve Vašem postoji tak upevňuje? Jak to, že jste si tak jistý?

V některých zásadních věcech společenského a lidského uspořádání si jistý jsem. Například jsem přesvědčen, že jen ten, kdo poznal nesvobodu, dobře chápe svobodu. Mimořádná zkušenost s životem v komunistické době člověka posiluje a umožňuje mu, aby některé věci říkal velmi přesvědčeně a velmi suverénně. Pokud nás socialismus něčemu naučil, pak je to právě toto.

A ten kdo totalitu nezažil?

I ten může mít své určité jistoty. Ale jde o to, jestli všechny dimenze tohoto problému dobře chápe a cítí. Mám trochu strach – na základě své zkušenosti s jednáním se spoustou lidí a politiků ze západní Evropy a z USA – že svobodě trochu nerozumí, že si ji strašlivě zjednodušují.

Snad jsou lidé, kteří po desetiletí žijí ve svobodném světě, na demokracii příliš zvyklí.

Ano, oni jsou na ni zvyklí. Jim byla jednou provždy dána. Oni nemuseli projít žádným vnitřním bojem sami se sebou. Pro ně to nebyl prožitek, ale hotová věc a otázky nad ní si nikdy nekladli. V tomto je naše zkušenost unikátní. V německém prostředí byl tento prožitek samozřejmě také, nicméně už je to 60 let, už je více zapomenut a mnohé generace o tom nemají tušení.

Vydání Vaší knihy v květnu t.r. v České republice bylo provázeno velkým zájmem ze zahraničí. Stala se během těchto šesti měsíců nějaká výjimečná událost, která Vás ve Vašem postoji obzvláště posílila či donutila k zamyšlení?

Obě tendence jsou přítomné. Na jedné straně máme další dramatizaci situace, zejména udělením Nobelovy ceny Al Gorovi. Tímto byl překročen Rubikon a z

klimatické propagandy se stala téměř oficiální světová doktrína, s razítkem komise, která Nobelovu cenu uděluje. Na druhé straně přimělo udělení letošní ceny míru mnoho lidí k tomu, aby si začali klást další otázky.

Vadí Vám, že se jednalo o Nobelovu cenu míru?

Proč by mělo? Tato cena je tak jako tak značně sporná. Je to jedna z mnoha cen, které se na světě udělují, a pokud má určitou prestiž, tak jistě menší než mají Nobelovy ceny ve vědních disciplínách.

Jaká byla Vaše první myšlenka, když jste se dozvěděl, že Al Gore tuto cenu získal?

Vůbec žádná. Vzal jsem to pouze na vědomí. Bylo mi jasné, že to bude mít dva dopady: za prvé, zesílení oficiální podpory této pozice a za druhé, sílící kritiku. Obojí kolem sebe vidím denně.

Existuje nějaký argument těch, kteří Vás kritizují, který byste byl připraven uznat?

Jako každý jiný akademicky myslící člověk bych samozřejmě bral v úvahu nová fakta o reálném oteplování či ochlazování naší planety. Jiná věc je interpretace těchto faktů, tj. debata o tom, zda je dnešní eventuelní oteplování jednorázovým odchýlením se od trendu, částí nějakého cyklického pohybu či náhodným fenoménem – ve statistickém slova smyslu. Toto je technická stránka problému. Ta společenská je důležitější a v tomto ohledu nevidím nic přesvědčivého, co by můj dlouhodobý postoj mohlo změnit. Nevěřím tomu, že nějakí moudří „povolání“ vědí, co je správné, lépe než milióny lidí. Proto je můj názor tak pevný.

Je hospodářský růst příčinou nebo řešením problémů spojených s životním prostředím?

Pro mě samozřejmě vždy byl a je řešením. To je zcela jasné. V minulosti vždy bývali lidé, kteří varovali před dalším hospodářským růstem. Bylo tomu tak před 500 lety i před 200 lety. Ekonomové vidí jistou zákonitost: na počátku přináší hospodářský růst sice různé problémy, ale ty časem vyřeší. To ukazuje velmi dobře tzv. environmentální Kuznetsova křivka.

Ve Vaší knize píšete, že největším ohrožením pro svobodu, demokracii, tržní ekonomiku a blahobyt se stala ambiciózní ochrana životního prostředí. Vy ale ochranu životního prostředí zcela neodsuzujete. Kudy prochází ona hranice?

Racionální zacházení se svým životním prostředím je součástí lidského chování. To nosí snad všichni lidé v sobě. Ale „ochrana“ životního prostředí je věc jiná. Moje debata proto vůbec není zaměřena proti rozumné ochraně životního prostředí, ale proti tomu, co lze označit jako „ekodiktatura“. To je postoj, který staví ekologické otázky do centra lidského uvažování a dělá z nich jakýsi dominantní princip lidstva. Proti tomuto bojuji. O ochraně životního prostředí v malém můžeme diskutovat, ačkoliv člověk by měl začít samozřejmě především sám u sebe. Nikoliv jako Al Gore s obrovskou spotřebou energie ve svém vlastním domě. Měl by začít raději u svého vlastního chování.

Jak šetří český prezident energii na Pražském hradě?

Asi byste se divili, ale šetření energií je opravdu moje téma. To Vám mohou moji spolupracovníci potvrdit. Když například skrze díru pode dveřmi vidím, že se v

sousedním pokoji svítí, vždy se ptám, proč tomu tak je, když tam nikdo není. A vždy dostávám odpověď: „Zapomněli jsme zhasnout.“ Nebo se často ptám: „Proč jste udělali tolik kopií?“ To je má každodenní typická debata a žádný vtíp.

Kde vidíte počátek diskuze o změnách klimatu?

Tato ideologie v podstatě existovala již v devatenáctém století, především v zeleném „völkisch“ hnutí v Německu. Dramatizace této debaty začala pravděpodobně na konci 60tých let nebo začátkem let 70tých. Mnoha lidem v USA a v západní Evropě, kteří byli proti svobodě, volnému trhu a demokracii, se socialismus už nezdál být vhodným ke „vzpouře davů“. Chopili se proto tématu změny klimatu.

Ve svém projevu u příležitosti státního svátku ČR dne 28. října jste mj. lobboval pro mírové použití jaderné energie. Udělala červeno-zelená vláda v Německu svým odstoupením od atomové energie chybu?

Nepochybně. Jaderná energie je daleko lepší než téměř všechny ostatní energie. Proto to byla chyba. Atomovou energii potřebujeme, to je zcela jasné a víra ve zcela jiné zdroje energie je iracionální. Nové větrné mlýny jsou podle mě skutečně tragické, jejich koncentrace v okolí Berlína nabízí smutný pohled. A nejsou řešením.

Prezident Klaus bojuje jako novodobý rytíř Don Quijote s dnešními větrnými mlýny?

Toto srovnání považuji za poctu. Když vidím aroganci lidí, jako je Al Gore, musím proti tomu něco dělat. To je a vždy bylo moje motto.

**PREZIDENT ČR POGRATULOVAL
NOVÉMU SLOVINSKÉMU PREZIDENTOVI
(13.11.2007)**

Prezident republiky Václav Klaus zaslal nově zvolenému prezidentovi Republiky Slovinsko Danilu Türkovi blahopřejný telegram tohoto znění:

Vážený pane prezidente,

dovolte, abych Vám jménem svým i jménem občanů České republiky poblahopřál k Vašemu zvolení prezidentem Republiky Slovinsko.

Slovinsko pro nás je a zůstane blízkým partnerem, s nímž nás pojí společné zájmy a s nímž sdílíme mnohé politické, ekonomické a další priority.

Jsem si jist, že Vaše dlouholeté zkušenosti s domácí a mezinárodní politikou výrazně přispějí k tomu, že na Republiku Slovinsko bude i nadále pohlíženo jako na moderní a prosperující stát, který úspěšně prošel obdobím politické a ekonomické transformace a zdárně se zařadil mezi nové země NATO a Evropské unie.

Jsem přesvědčen, že vztahy mezi Republikou Slovinsko a Českou republikou se budou k oboustrannému prospěchu i nadále úspěšně rozvíjet a věřím, že se naskytne příležitost, abychom k jejich rozvoji významnou měrou přispěli také my dva prostřednictvím svých prezidentských funkcí.

Přeji Vám pevné zdraví a mnoho úspěchů ve Vaší zodpovědné a náročné funkci.

S úctou

Václav Klaus

KPR

**PŘEKLAD ROZHOVORU PREZIDENTA REPUBLIKY VÁCLAVA KLAUSE
PRO POŘAD BBC WORLD - HARDTALK
(16.11.2007)**

Londýn je zvyklý hostit návštěvy hlav států. Vždy se dbá na to, aby byl dodržován diplomatický protokol, ale někdy není možné skrýt politické názorové rozdíly a to je rovněž příklad mého dnešního hosta, prezidenta České republiky, Václava Klause. Je zde na závěr své mezinárodní mise, v rámci níž se snaží přesvědčit svět, že Al Gore nemá pravdu. Globální oteplování ve skutečnosti nevádí. Je v Evropě osamoceným prezidentem. Otázkou je: Záleží na jeho názorech?

Pane prezidente Václave Klausí, vítejte v Hardtalku.

Dobré ráno.

Rád bych začal tématem klimatických změn. Mezinárodní panel OSN zabývající se klimatickými změnami (IPCC) – 2.000 vědců, kteří studují 29.000 dat – se shodl, že planeta Země se nebezpečně otepluje. Vaše reakce je jednoduchá: Co bychom měli udělat? Neměli bychom dělat nic. Myslíte to vážně?

Myslím to velice vážně a je mi líto, že musím říci, že pochybuji o tom, že to autoři z IPCC myslí vážně. Všichni víme, že může existovat určité, velmi mírné globální oteplování – které se obtížně měří, ale je v každém případě velice mírné. Globální oteplování se opakovalo mnohokrát v historii a jde o něco, co není ničím neobvyklým. A vytvářet kolem toho takový poplach a snažit se od někudy svrchu řídit lidskou společnost je pro mne nepřijatelné. Já jsem to zažil v období komunismu – a proto je to pro mne velice citlivé téma.

Co myslíte tím, že jste toto zažil v období komunismu? Zažil jste co?

I tehdy existovali určití elitáři, kteří nám říkali, jak se máme chovat, co je pro nás dobré, že to vědí lépe než my...

Je toto, co cítíte? Ve vztahu k IPCC? Ve vztahu k celé vědě, která ukazuje, že Země se zahřívá?

Nejedná se o celou vědu. Na světě existuje desetkrát, dvacetkrát, padesátkrát více vědců, než je v této speciální skupině lidí a neexistuje absolutně žádná jednotnost v názorech, když hovoří o něčem takovém. Vědecká shoda v tomto není.

Neexistuje jednotnost. Existují vědci, kteří jsou skeptičtí, ale existuje převládající shoda.

Neexistuje v tomto žádná shoda na straně jedné a na straně druhé nesouhlasím s Vaším výrokem. Musím protestovat proti termínu skepticismus. To okamžitě vytváří nálepku, že někdo je optimista a někdo skeptik. Toto je podvědomé hodnocení. Prosím, neužívejte toho termínu, protože již tím ovlivňujete posluchače. Je to nebezpečné.

Dokonce i Bushova administrativa se shodla na tom, že planeta se nebezpečně ohřívá. Hlavní vědecký poradce George Bushe nedávno prohlásil: „Klimatické změny jsou nyní skutečností.“ Říká, že je velice pravděpodobné – na 90 procent pravděpodobné – že je to způsobeno skleníkovými plyny, které vyrobil člověk.

Nevěřím tomu.

Takže nyní to je Bushova administrativa, která...

Já nejsem zástupcem Bushovy administrativy. Já toho člověka neznám, možná má pravdu, možná nikoliv. Je to sporné. Skutečnost, že se Země za posledních sto let pravděpodobně ohřála o méně než jeden stupeň Celsia je asi pravda, i když měření teploty...

Takže uznáváte, že Země se ohřívá...

Není to tak jednoduché.

Právě jste řekl, že to uznáváte. Uznáváte, že je toto ohřívání spojené s lidskou aktivitou?

To jsou ale dvě otázky. Nedávejte to do jedné otázky. Klima se mění neustále, po celou dobu existence Země. Nyní jsme pravděpodobně v období slabého oteplování – pravděpodobně. Ale jedná se o cyklický fenomén, není to změna trendu. To je jedna otázka. Jinou otázkou je, jaký je důvod tohoto oteplování. Způsobil ho člověk, nebo se jedná o něco přirozeného? A co se týče tohoto, na toto existuje podstatně méně shody, než zda existuje oteplování. A já nevěřím, že dnešní oteplování způsobil člověk. A snažit se hledat pseudospojení mezi zvýšením obsahu CO₂ v atmosféře a tímto oteplováním je, alespoň pro mne, opravdu nerespektivní přístup.

Říkal jsem si, co to na vás je – a někdo by to nazval prostě arogancí – že vám to dovoluje věřit, že máte pravdu, když – já jsem použil slovo shoda, vy s ním nesouhlasíte – ale když tolik vzdělaných, kvalifikovaných expertů je v tomto sporu na druhé straně.

Promiňte, ale tato debata není o vědě, ani o klimatologii. Diskuse není o měření globální teploty. Nechci soutěžit s klimatologem v měření teploty. O tom ta debata není. To není vědecká debata. To je politicko-ideologická debata. Oni chtějí změnit společnost. Nechtějí změnit klima. To je zcela zřejmé a mluvit o aroganci ve spojení se mnou a ne ve spojení s lidmi jako jsou Al Gore, to je téměř neuvěřitelné. To on je apoštolem arogance a lidé kolem něj také.

Takže dostaňme se k jádru vašeho argumentu, protože vy jste řekl, že se jedná o politickou a ideologickou, nikoliv vědeckou otázku. Řekl jste, že každý na planetě by měl nadále umožněno žít tak, jak je mu libo.

Ano.

Není pravda, že existují desítky, stovky a miliony lidí v nejchudších částech našeho světa, kteří nikdy nebudou moci žít, jak se rozhodnou, kvůli tomu, co se děje s klimatem?

Není. Nejchudší lidé na světě – pravděpodobně – budou chudými a nerozvinutými právě díky bláznivým představám dnešních environmentalistů. Jinak by mohli jít vzhůru, mohli by dohánět vyspělé země.

... ale denitrifikace není výmyslem vědců. Faktem je, že více a více zemědělské půdy...

Ale Vy hovoříte s takovou mírou arogance, se kterou se obvykle nesečkávám. Jak jste si Vy jistý? Jste klimatolog? Jste odborníkem na...

Jsem člověk, který sleduje zprávy z celého světa. Moji kolegové z BBC cestují do zemí jako je Keňa. Oni vidí, že zemědělská půda se stává neobdělávatelnou kvůli oteplujícímu se klimatu. Méně deště, více sucha.

Mohl bych analyzovat Vaši větu? „Stává se neobdělávatelnou.“ OK, možná, že se jedná o empirické tvrzení. Můžeme tam jet a vidět to na vlastní oči. Ale něco k tomu velice arogantně dodáváte: „kvůli něčemu“. To už je hypotéza, která může být potvrzena, nebo vyvrácena daty... Takže nedávejme tyto věci dohromady. Je to vědecky, metodologicky nepřijatelné a co se toho týče, něco o vědecké metodologii vím, věřte mi.

Evropská unie se zavázala snížit do roku 2020 emise o 20 procent – emise založené na úrovni devadesátých let. Rovněž se zavázala získávat energii z 20 procent z obnovitelných zdrojů. Oba tyto cíle vyžadují ohromné množství investic a změn. Říkáte, jako prezident České republiky, že si jednoduše myslíte, že to je špatně?

Ano, myslím si, že je to špatně.

A Váš vzkaz pro Vaše lidi je: Neměli bychom měli dělat tyto...

Ne to není můj vzkaz.

Jaký je tedy Váš vzkaz?

Můj vzkaz je vrátit se k debatě a vážně se zamyslet nad těmi návrhy, které jsou zaprvé nerealizovatelné, a které by se měly uskutečnit v tak vzdálené budoucnosti, že je nemohu brát vážně. Žil jsem ve světě komunistického centrálního plánování a něco jsem se naučil o těch tzv. pětiletkách. Nikdy nebyly dodrženy, protože se jednalo o toužebná přání centrálních plánovačů a nyní tu máme padesátileté plány a dokonce stoleté plány. Je více méně absurdní říkat, co budeme dělat za 50 let. Kdo to dokáže říci? Na jakém základě? Ten člověk bude v politice šest měsíců, rok, možná déle. Nicméně dělá takovéto závazky. Víím, jak je to nebezpečné, a proto budme opatrní, velice opatrní.

Když Vás tak poslouchám, získávám pocit, že vnímáte ekologii jako nový komunismus.

Nový komunismus by byl jinou věcí. Toto je nová kolektivistická ideologie zaměřená proti jednotlivci, která se snaží umístit něco na vrchol žebříčku priorit – nikoliv lidskou svobodu a demokracii. Z tohoto úhlu pohledu existují určité strukturální podobnosti, ale nazývat to „novým komunismem“ – tak mne, prosím, necitujte. Velice explicitně odmítám tento výrok. Jedná se o jinou, pro mne velice nebezpečnou, ideologii, která také ohrožuje lidskou svobodu. V tomto smyslu je radikální.

Máte vnučata?

Ano.

Myslíte si, že až vyrostou, řekněme za třicet let, že budou pyšné a že vy budete pyšný, že jste se rozhodl stát jedním z mezinárodně nejprominentnějších propagátorů „dělání ničeho“ ohledně klimatických změn?

Já si myslím, že se jedná o lidskou aroganci snažit se něco dělat s podnebím, s klimatickými změnami.

Můžete odpovědět na tu otázku? Mám na mysli, jestli si myslíte, že za třicet let vám vnoučata poděkují z vaši kampaň?

Zaprvé jsem si absolutně jistý, že za třicet let bude otázka globálního oteplování zapomenuta. Bude to jen krátkou historickou epizodou. Lidé se budou smát a budou říkat, že lidé v roce 2007 se zbláznili, když mluvili o globálním oteplování, protože nyní máme naprosto odlišný problém. Takže to je první věc. Proto si myslím, že má vnoučata si za třicet let nebudou tento problém pamatovat, tak jak si Vy, nebo většina lidí, pravděpodobně nepamatujete otázku globálního ochlazování, která byla uprostřed sedmdesátých let tématem dne. A navíc, pokud by si to pamatovaly, řekly by, že náš děda měl pravdu, když se nám snažil zabránit dát se špatnou cestou.

Pojďme od globálního oteplování k Evropské unii a její snaze o reformu. Nyní hovoří o Reformní smlouvě a nikoliv o velké ústavě, ale ústředním bodem reformy EU je snaha o zvýšení výkonnosti EU a demokratičnosti rozhodovacích procesů. Věříte, že tato Reformní smlouva je krokem správným směrem?

Vy zase mícháte dvě věci dohromady. Já přijímám termín „Reformní smlouva“, nicméně se jedná o onu starou dobrou ústavu, nikoliv jednu smlouvu...

Takže pro Vás se jedná v podstatě o tu samou věc?

V podstatě ano. Pokud říkáme, že se nebude hrát hymna nebo že nebude žádná oficiální EU vlajka, jedná se opravdu o kosmetickou změnu, o naprosto okrajovou změnu. Vy dáváte dohromady dvě věci: zvýšení efektivity fungování EU (pokud se nepletu) a tezi, že to zlepší uvnitř Unie demokratické procesy. Já bych tyto dvě věci striktně oddělil, protože snížení úrovně demokracie při rozhodování Evropské unie povede k usnadnění rozhodování na úrovni EU a z tohoto úhlu pohledu tato instituce může fungovat pružněji, může činit rozhodnutí rychleji. Ale jedná se o něco za něco. Něco získáte, ale něčím jiným musíte zaplatit. Myslím si, že ztratíme mnohem více demokracie, než kolik získáme potenciálním zvýšením efektivity a rychlosti rozhodování.

A pane prezidente, chcete, aby se český národ mohl vyslovit přímo v referendu, jestli to přijmout nebo odmítnout.

Obecně vzato se jedná o tak zásadní ústavní změnu, že si myslím, že je nezbytné k tomu přistupovat mimořádným způsobem.

Mělo by se konat referendum?

Referendum je jedním z přístupů. Víte, jedná se o tak komplikovanou otázku, že si nejsem jist, že je možné ji dostatečně vysvětlit milionům lidí, kteří budou poté hlasovat.

Přejete si někdy, aby Česká republika nikdy do EU nevstoupila?

Ne, jak jste na něco takového přišel?

Četl jsem... množství vašich obav z toho, jak EU v současnosti funguje.

Já se starám o to, aby Česká republika byla normální, standardní evropskou zemí v centru či srdci Evropy. Všichni naši přátelé, sousedé, kolegové jsou členy EU. Jsme členy evropské komunity a z tohoto úhlu pohledu pro nás absolutně nepřipadá v úvahu, abychom se na procesu evropské integrace nepodíleli. Ale já zcela úmyslně říkám „procesu integrace“, protože jeho forma, v současnosti propagovaná forma, unifikace, je něčím jiným. Velice podporuji evropskou integraci, ale mám mnoho námitek proti evropskému radikálnímu sjednocování.

Jednou z otázek, před kterou český národ momentálně stojí, je v podstatě zeptat se Čechů, kde stojí ve vztahu k Evropě a ve vztahu ke Spojeným státům a také k Rusku. A klíčovou otázkou je, jestli souhlasit nebo nikoliv s umístěním americké vojenské základny, radaru, který Američané chtějí umístit na vašem území, jako součásti svého protiraketového obranného systému. Jako prezident, myslíte si, že by se český národ měl stát hostitelem radaru?

Zaprvé, v Evropě existuje mnoho amerických vojenských základen, v České republice nikoliv. Takže není nic šokujícího, že by něco takového mohlo být v České republice umístěno. To je bod číslo jedna. Bod číslo dvě: My, kvůli své komunistické minulosti, máme velice silný vztah k transatlantické alianci. Víím, že když to říkáme, v Evropě to někdy vnímají jako skrytou kritiku, která říká, že nejsme „jen“ evropská země. Skutečnost, že zdůrazňujeme tento transatlantický vztah, je druhou věcí. To si myslím já a myslí si to i celá naše země. Pro mne je umístění základny s americkým radarem formou vyjádření této transatlantické spolupráce, spolupráce naší země a Spojených států amerických. Pro mne je toto mnohem důležitější než spekulovat, v kterém roce by mohl Írán nebo nějaká jiná země mít balistické střely. Jestli to bude za tři roky, nebo za třináct let.

A co vaše vztahy s Moskvou? Protože víte, že prezident Putin to považuje za vážnou hrozbu Rusku a řekl především, že věří, že Spojeným státům hrozí, že oživí přístup jako ve studené válce. A červnu 2007 řekl: „Jak budeme reagovat? Získáme nové cíle v Evropě.“ A člověk si může domyslet, že radarová základna a Česká republika bude cílem.

My určitě chceme s Ruskem mít přátelské vztahy. Je to velká země, ne příliš vzdálená od našich hranic. Já znám stanovisko prezidenta Putina nejen z prohlášení pro media. Mluvil jsem s ním o těchto otázkách. Všichni politici dělají mnohem silnější prohlášení před televizními kamerami než při soukromých rozhovorech, ale podstata byla stejná, mám-li být zcela konkrétní. Já pozici prezidenta Putina rozumím, ale to neznamená, že se nebudeme rozhodovat sami. Je to naším národním zájmem, který se snažíme hájit a maximalizovat. Jeho výrok je jedním z prohlášení, která bereme v úvahu, ale jsem si absolutně jist, že to nebude blokovat naše rozhodnutí.

Byl bych jen rád, kdybyste to shrnul a proto se zeptám: V tomto rozhovoru jsme hodně mluvili o demokracii. Dáte českým lidem, kteří vyjadřují velkou míru skepse týkající se tohoto radaru, možnost rozhodnout v referendu? Dáte jim možnost mít poslední slovo také v této otázce?

Takže opět, já nejsem diktátor. V České republice je demokracie. My máme parlamentní demokracii, což znamená že toto rozhodnutí musí učinit parlament a nikoliv prezident. Já pouze stále varuji proti ukončování této diskuse, proti činění rychlých rozhodnutí. Neustále zdůrazňuji nutnost pokračovat v dialogu uvnitř země, abychom v této otázce našli shodu, abychom nikomu nebrali možnost mít na to svůj

názor. Takže mně by referendum nevadilo, ale opět, to není a nebude mé rozhodnutí. Politické strany se v parlamentu přou – včera i dnes – jestli v této otázce provést referendum nebo nikoliv.

Jedním slovem, věříte, že radar na české půdě bude?

Myslím si, že bude. Nebude tam ale zítra. Je tu mnoho technických otázek a je tu mnoho legislativních otázek, které musejí být předem vyřešeny. Proto to není otázka zítřka nebo pozítřka. Bude to trvat mnohem déle a já doufám, že mezitím NATO učiní rozhodnutí ohledně celého protiraketového systému, který bude spadat pod NATO, nikoliv jen Spojené státy, což usnadní debatu i rozhodnutí v České republice.

Pane prezidente Václave Klausí, děkuji, že jste navštívil Hardtalk.

Děkuji.

Stephen Sackur, Hardtalk, BBC World

www.klaus.cz

**PREZIDENT ČR ZASLAL SOUSTRASNÝ TELEGRAM
UKRAJINSKÉMU PREZIDENTOVI
(20.11.2007)**

Prezident republiky Václav Klaus zaslal dnes 20. listopadu prezidentovi Ukrajiny Viktoru Juščenkovi soustrasný telegram tohoto znění:

Vážený pane prezidente,

s hlubokým zármutkem jsem přijal zprávu o katastrofě, ke které došlo v dole Zasjadko v Doněcké oblasti. Dovolte, abych jménem svým i jménem občanů České republiky vyjádřil hlubokou soustrast Vám, rodinám všech obětí i celému ukrajinskému lidu.

S úctou

Václav Klaus

KPR

**VÁCLAV KLAUS: SPEECH AT THE OSIGWE ANYIAM-OSIGWE FOUNDATION
ANNUAL LECTURE SERIES,
LAGOS, NIGERIA
(29.11.2007)**

Ladies and Gentlemen,

It is a real pleasure for me to be here and to get the opportunity to address this important gathering, both as a person who cares about the development of this part of the world and as President of the Czech Republic. My country maintained – especially in the past – very intensive relations with countries of your region and I would like to assure you that we intend to do it in the future again. I have to mention also my very successful state visit to Nigeria last year which helped me to better understand the challenges your country is facing.

The main theme of your today's conference is "Europe as a Strategic Partner in Harnessing African Capital." I am from Europe but to speak on behalf of Europe is impossible. What I may do is to give you a European or perhaps a Central European perspective on the issue of economic development. I must admit that I do not fully understand what "harnessing African capital" actually means. In my terminology and in my understanding, it is – I'd say – an ambition to fully use the African potential and to create preconditions for positive and sustainable economic and social developments in the African countries, in places where the economic growth is being inhibited by serious political, social, economic, cultural and religious barriers, where poverty is a pressing problem, and so is the underdevelopment and uneven participation of hundreds of millions of people in the process of development, in growing welfare and in the increasing quality of life. I – together with you – believe in "African capital", in comparative advantages you have and must make use of. The question is: How to do it?

My remarks are based on my own experience with similar efforts, though in a much different setting, and on my – during my whole life amassed and accumulated – convictions, beliefs and theoretical arguments. In the last eighteen years, I have been actively involved in a radical transformation of a former communist Czechoslovakia into a modern European country based on political democracy and on a liberalized, deregulated, open and privatized market economy. Some aspects of our transition were probably very specific, that is to say very European, if not Central European, and, therefore, not easily exportable to other parts of the world (I do not have, therefore, the self-confidence and/or the arrogance of pushing our views forward as a model for the others to follow, as it is so typical in the current world) but some of our experiences are more or less general.

The preconditions for success in our endeavor were the following three, mutually interconnected elements:

- to have a clear and transparent concept of where to go;
- to dispose of a feasible strategy how to get there;

- to persuade the majority of the people to support it.

I would dare to say that we did fulfill all of these tasks which are all of equal importance, that is to say that no one is more important than any other.

We understood that

1. any fundamental change of that type and that scope is a domestic task because democracy and market economy cannot be imported, cannot be agreed upon or pre-arranged at international conferences, cannot be passively “acquired” as a foreign investment. It is a do-it-yourself piece of work;

2. it is a sequence of policies, not a once-for all policy change;

3. liberalization, deregulation and privatization are unavoidable and they are to be done as soon and as radically as possible. The people should, however, be informed in advance about the costs that are – especially in the short or medium run – relatively large;

4. societies (and economies) undergoing transition remain fragile and vulnerable for some period of time and the economic and social policies in the following period should be very cautious;

5. in our part of the world, the political and economic changes coincided. Our experience taught us that the changes in both fields, political and economic, reinforce one another;

6. to minimize the role of the state and to create legislative preconditions for political and economic freedom is of foremost importance.

I would like to turn to the external side of economic development now. No one should be afraid of the highly demonized globalization. It is nothing more or nothing less than the growing internationalization of economic activities. Its impact is in this respect basically positive. It should not, however, lead to something I would call a “monocultural” world, a world dominated by a single culture or lifestyle.

Let me mention several issues I consider important:

1. There has been a continuing discussion about the impact of economic, and especially financial, aid on the development of underdeveloped countries. (I do not have in mind humanitarian help in catastrophic situations but aid as an economic phenomenon.) I am deeply convinced that the economic and financial aid is of only a marginal importance.

Its size is very small. There is usually a huge gap between the foreign aid rhetoric and foreign aid reality. I do not believe it can ever change. It is in the interest of the foreign aid community (which is a specific rent-seeking group) to make the gap as wide as possible.

Its form and structure is not very good either, because it is based on the interests of the donors, not on the needs of those who are supposed to receive and use it. The interests of the donors, concealed in their missionary moral progressivist rhetoric, are very “earthly”. As a result, much of foreign aid is wasted.

And, finally, we should know that the aid is never free. It is, in many cases, very costly in the long run and even the gifts, not to speak about soft loans, turn out not to be free or so soft after all. The donors have their interests, priorities and prejudices. The lending institutions have a bureaucratic incentive to lend and to be involved. They are not ready to watch reforms passively, risking that their irrelevance will be revealed.

This is what we experienced in Central and Eastern Europe and it can't be different in Africa.

2. What is essential is the free, not fair, trade, because fair trade means protectionism in disguise. Who should define what is fair? To expect that politicians and bureaucrats are better and fairer than markets is a myth. As a politician and bureaucrat, I don't have the slightest ambition to play games with the rules of trade, with the exception of one important principle: that the trade must be free, which means with only a minimum of regulation.

Free trade is not only about elimination of tariffs, quotas and contingents. The export subsidies of developed countries are even more important, because the less developed countries do not have the financial resources to do the same.

3. Economic activities of the less developed countries are often being hindered by another obstacle – the imposition of the so called international standards (upon these countries). This tends to create a rather unpleasant tension between domestic imperatives, considerations and possibilities based on the understanding of – and respect to – domestic conditions, aspirations and constraints, and external requirements imposed on such countries from abroad.

It has become “politically correct” (and claimed as morally superior) to advocate the implementation of various external “standards” and to consider them obligatory, regardless the level of economic development. What I have in mind are labor, social, safety, environmental, hygienic standards which are presented to developing countries as exogenous “constants” of globalized human society whereas they are “variables” dependent not only on traditions, customs and habits but principally on GDP per capita levels. The imposition of such standards – however messianically the rhetoric of various would-be globalists may sound – is an effective way to eliminate the existing comparative advantages of economically less developed countries and to block their successful participation in the world trade.

I do not want to say that all “standards” are wrong. To be acceptable (and fair), however, the standards should be introduced by domestic politicians and legislators, not by international organizations. Below the surface of their claims of progress, caring, risk-aversion and universality we usually find a very specific political and economic agenda of influential groups of various activists, advisers, consultants, etc.

We have gone through a process of acceptance of external standards in the context of our aspirations to become a member state of the European Union. Countries like the Czech Republic needed real convergence of their economies with the EU economies and were – and are – afraid that the unnecessarily extensive nominal convergence – the insensitive implementation of rules, policies, legislation and all kinds of standards of the more developed countries – will block or at least significantly delay their real convergence. I consider the externally imposed “standards” to be a very significant constraint on the economic performance of developing countries. One that should be avoided.

4. Very prominent role is currently played by the environmentalists with their new and very dangerous weapon called global warming and climate change. As I said at the UN Global Climate Conference in New York City at the end of September: “Different levels of development, income and wealth in different places of the world make world-wide, overall, universal solutions costly, unfair and to a great extent discriminatory. The already developed countries do not have the right to impose any additional burden on the less developed countries. Dictating ambitious and for them entirely inappropriate environmental standards is wrong and should be excluded from the menu of recommended policy measures.” Developing countries must be allowed to go along the same path of development as the countries that did so a century ago.

5. The only meaningful help for developing countries would be the radical opening of markets on the side of developed countries and the genuine end of protectionism. This is, however, exactly what these countries do not want, even if they must be aware of the fact that the absence of free trade creates huge discrepancies in income and wealth and as a consequence growing migration, which destabilizes their own societies. Either the goods and services move freely and the people stay where they are, or the movement of goods and services is blocked and the people move around, searching for better economic opportunities abroad. It is as simple as that.

To summarize, what is my main message? Developing countries need political democratization and creation of institutions of market economy. They need open markets in the rest of the world and particularly in Europe. They need such social, labor, environmental, safety, hygienic and other standards that they define on their own and that reflect their economic level, not standards imposed upon them from the outside. They need trade, not aid.

**PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
POSLANECKÁ SNĚMOVNA**

**ČLÁNEK MÍSTOPŘEDSEDY PS PČR LUBOMÍRA ZAORÁLKA (ČSSD)
NA WEBOVÝCH STRÁNKÁCH ČSSD
NAŠE ZAHRANIČNÍ POLITIKA: NEPRŮHLEDNOST A CHAOS
(20.11.2007)**

Balkánská média píší, že Chorvatsko porazilo Českou republiku v kandidatuře do Rady bezpečnosti OSN, protože přesvědčilo, že mu nejde jen o jeho úzké zájmy, ale o globální potřeby celého světa, a protože si jasně stanovilo členství v Radě bezpečnosti jako prioritu a nikdy nezaváhalo. Vysvětlovat úspěch se zdá snadnější než analyzovat nezdár. Že mělo Chorvatsko více jasno v tom, oč usiluje, je zřejmá pravda.

Přiznávám, že jsem byl zpočátku rád, že si česká vláda vůbec stanovila kandidaturu do Rady bezpečnosti OSN jako svou prioritu. Oceňoval jsem to jako snahu o kontinuitu české zahraniční politiky. Dnes mám pochyby, že to bylo správné rozhodnutí. Má-li se jít do nějakého zápolení či bitvy, musíme vědět, že o to opravdu stojíme.

Česká zahraniční politika dělá v poslední době řadu věcí jen proto, že musí. Takto neochotně například dnes vláda podporuje novou reformní smlouvu Evropské unie stejně jako evropskou politiku vůči klimatickým změnám. Současný premiér Topolánek se netají tím, že některé společné politiky podporujeme jen proto, že nám to ukládá usnesení z Bruselu. Navíc máme prezidenta „zlobivé dítě“, po jehož vystoupení zmatek ještě roste. Mnohokrát jsme slyšeli, že nejen Brusel, ale i OSN je socialistický podnik – instituce, které musíme trpět, když už musíme být jejich členy.

Jak úspěšnější můžeme být v institucích, ke kterým tak často vyjadřujeme svůj despekt? Úkolem zahraniční politiky je utvářet dobrou pozici země ve světě, budovat porozumění a získávat spojence. Naše současná vláda se chová jinak. Dokonce i vůči nejbližším sousedům dokáže dělat politiku „tohle je naše věc a ostatním je do toho houby“. Často slyšíme, že naší prioritou je politika respektování lidských práv všude na světě. Budiž. Jen bychom si měli vyjasnit, co se tím přesně myslí. Jestli to není také arogance a povýšenost vůči některým, kterým příliš nerozumíme. Nevím přesně, proč premiér Topolánek řekl po setkání s generálním tajemníkem OSN Pan Ki-munem, že byl „příjemně překvapen“.

Co chce vláda dělat?

V roce 2004 jsme vstoupili do Evropské unie s úmyslem maximálně se zapojit do evropského projektu. Tehdejší česká vláda měla v úmyslu podpořit společnou zahraniční a bezpečnostní politiku EU. Věděli jsme, že zajistit bezpečnost v Evropě lze jen společnými silami, kooperací mezi vnitřní a vnější politikou, protože problém bezpečnosti propojuje otázky demografické, životního prostředí, imigrační politiky, spolupráce policie, justice, tajných služeb a podobně. Tehdy jsme chtěli pomáhat posilovat roli a význam Evropské unie ve světě. Měli jsme vizi politiky, která dávala smysl i práci ve světových organizacích, jako je OSN.

Dnes netuším, co vlastně současná vládní garnitura zamýšlela v Radě bezpečnosti opravdu dělat.

Premiér v parlamentu debaty o prioritách naší zahraniční politiky opakovaně odmítá. Jeho náhodné veřejné výroky krátce před hlasováním o naší kandidatuře do Rady bezpečnosti, že se budeme věnovat také Západní Sahaře a Haiti, přidaly ještě další otazníky. Potom, co jsme se svou kandidaturou v New Yorku neuspěli, Topolánek

popřel, že by to byl neúspěch, a řekl, že je to naopak pro nás výhodné... V tom už se sotva někdo vyzná.

Hlavní dojem z naší současné zahraniční politiky je neprůhlednost, nenápaditost a chaotičnost.

Autor je místopředsedou PSP ČR
a stínovým ministrem zahraničních věcí za ČSSD

www.cssd.cz

**ROZHOVOR S POSLANCEM ONDŘEJEM LIŠKOU (STRANA ZELENÝCH)
V DENÍKU PRÁVO
ZATÍM NENÍ NADĚJE, ŽE BYCHOM BYLI PRO RADAR
(28.11.2007)**

Premiér Topolánek soudí, že dubnový summit NATO v Bukurešti rozhodne, že americký radar bude začleněn do struktur Aliance. Věříte tomu?

Dosavadní stav vyjednávání nedává naději na to, že se dospěje do bodu, který je pro nás nejzásadnější. A tím je, že bude ten systém začleněn do velení NATO. Tomu musí předcházet souhlas všech členů NATO s jeho vybudováním. Také se musí vyhodnotit, zda jsou obranné kroky adekvátní vůči hrozbám. Za třetí musíme mít možnost kontrolovat, jak se bude systém vyvíjet. Na tuto zásadní otázku Bushova administrativa dává žádnou nebo pochybnou odpověď. Je to totiž vláda, která se diskreditovala nejen v očích spojenců ve světě, ale v otázkách bezpečnosti nemá důvěru ani svého Kongresu, ani vlastních občanů, jak stabilně ukazují průzkumy. To je vláda, která u nás prosazuje radar a od které se podle minulých zkušeností dá očekávat jen to nejhorší. Zpackali, co mohli, a jejich bezpečnostní politika je lemována jen fiasky. Bylo by chybou, kdybychom se spokojili pouze s polovičatými odpověďmi. Proto trváme na tom, aby se z protiraketové obrany stal multilaterální systém, jehož rozvoj a nasazení bychom mohli i kontrolovat. Další naší podmínkou je, aby všechny kroky byly konzultovány i v radě EU.

Bez podmínek pro vybudování čistě amerického radaru zelení ruku nezvednou?

Pochopitelně.

To je názor celé strany?

Ano. Schválil ho sjezd i republiková rada, nedokážu si představit, co by se stalo, kdybychom od toho ustoupili. To by byl naprostý nesmysl.

Pokud budete trvat na svých podmínkách, tak se může celý proces značně protáhnout. Premiér uvedl, že proces schvalování by měl začít již na začátku roku.

Není proč spěchat jako například vicepremiér Alexandr Vondra. Nejlepší by bylo počkat na novou administrativu v USA a s novým mandátem s ní znovu začít jednat.

Ondřej Liška je místopředsedou Strany zelených, předsedou Výboru pro evropské záležitosti PS PČR a ministrem školství ČR

www.ondrejliška.cz

**PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
SENÁT**

**PROJEV PŘEDSEDY SENÁTU PČR PŘEMYSLA SOBOTKY
NA 9. ZASEDÁNÍ PŘEDSEDŮ PARLAMENTŮ ZEMÍ
REGIONÁLNÍHO PARTNERSTVÍ V BUDAPEŠTI
(9.11.2007)**

Vážené dámy, vážení pánové, kolegové,

letošní dohodu Evropské rady v Lisabonu na znění Reformní smlouvy a dohodnuté kompromisní řešení institucionální reformy EU hodnotím kladně především proto, že oceňuji posílení úlohy národních parlamentů a důraz, který Reformní smlouva klade na dodržování principů subsidiarity a proporcionality.

Věřím, že tato situace umožní Evropské unii soustředit se plně a efektivněji na své další – respektive hlavní! – úkoly, mezi které patří posilování evropské bezpečnosti, konkurenceschopnosti a udržitelnosti ekonomického rozvoje a role Evropy v globalizovaném světě. K předpokladům úspěšnosti v tomto směru však patří tvorba opravdu funkční a racionální společné evropské bezpečnostní, energetické a zemědělské politiky. Těmto třem oborům musíme věnovat zásadní pozornost a nebát se jít i do názorových střetů tam, kde bychom narazili na snahy dosavadní situaci, která není optimální, zakonzervovat či ji řešit marginálními byrokratickými opatřeními.

Reformní smlouva dnes poskytuje národním parlamentům významný politický a právní prostor ke vlivu na legislativní rozhodování EU. Úloha těchto parlamentů se Reformní smlouvou posiluje. Je zcela na uvážení jednotlivých parlamentů, zda se do legislativního procesu zapojí či nikoli. Orgány EU, zejména Komise, Rada a Evropský parlament, mají výslovně stanovenou informační povinnost vůči vnitrostátním parlamentům jak u dokumentů v přípravné fázi, tak u všech návrhů legislativních aktů. Lhůta pro předložení odůvodněného stanoviska se pro vnitrostátní parlamenty prodlužuje a případný nesouhlas s tímto stanoviskem vede ke spuštění zvláštního legislativního postupu.

To musíme mít v zájmu nás všech na paměti. Pokud nám všem leží na srdci Evropa jako celek, nesmíme dovolit, aby se členské země unie dělily na dva tři aktéry a ostatní hráli roli statistů, kteří za svou pasivitu dostanou drobný “úplatek”.

Evropská integrace je běh na dlouhé trati a cestu do pekel jí vyznačují milovníci sprintů, kteří by chtěli vše uspěchat. Uvedu pro výstrahu starou historku z mé vlasti. V jednom malém pivovaru (dnes již neexistuje Jirkov u Chomutova – pozn. pro PS) chtěli kdysi naši komunisté zvýšit objem výroby zkrácením doby vaření piva. Výsledek byl jasný, to pivo se nedalo pít. Proto je nezbytné, aby v naší diskusi byl slyšet hlas i té nejmenší členské země – zvláště pokud se vyjádří nějakým zajímavým způsobem k našemu dosavadnímu přešlapování na místě v oblasti bezpečnosti, zemědělství a energetiky.

Smlouva o reformě EU není vítězstvím jen některých, ale jde o kompromis, který někomu vyhovuje více, někomu méně. Jakou roli budou mít národní parlamenty, to záleží jen a jen na nás. Pokud budeme pasivní, bude hůře. Pokud budeme aktivní, bude lépe, ať už v celé EU nebo bilaterálně.

Vážené dámy, vážení pánové, kolegové,

letos jsem navštívil Litvu, Lotyšsko a Estonsko. Během této cesty jsem si opět uvědomil, jak je i v rámci systému Evropské unie důležité koordinovat společné regionální zájmy. Jsem totiž dlouholetým zastáncem názoru, že se lidé mají častěji spojovat nikoliv proti něčemu, ale spíše za prosazení něčeho užitečného. Opakem je malicherné vyvolávání duchů minulosti, zneužívání historie a sousedské schválnosti, které rozhodně nejsou v souladu s duchem procesu evropské integrace.

Proto za pozitivní fakt považuji i skutečnost, že se ve Vídni v červnu roku 2001 spojili ministři zahraničí našich zemí v myšlence Regionální partnerství, které vyznačilo hlavní oblasti našeho společného zájmu v problematice vnitřní bezpečnosti, pohraniční, azylové a konzulární záležitosti, kulturní spolupráce a spoluvytváření společných infrastrukturálních projektů.

Regionální partnerství nemá sice stanoven pevný mechanismus spolupráce svých členských zemí jako např. Visegrádská skupina, ale přesto naplňuje své cíle. Věřím, že je bude naplňovat – a nikoliv jen v úspěšně realizované oblasti kulturní platformy – i po té, co vstupem našich zemí do schengenského prostoru zdánlivě část původních cílů z našeho programu mizí.

Zkušenosti z naší šestileté spolupráce na úrovni Regionálního partnerství totiž můžeme efektivně využít nejen v našich vztazích, ale například při dialogu s již zmíněnými pobaltskými republikami, novými členskými zeměmi unie Rumunskem a Bulharskem či s nejméně adepty mezi uchazeči o vstup do unie Chorvatskem.

Protože jsem od dob nedobrovolného života v komunistickém režimu odpůrcem byrokratického dirigismu a naopak zastáncem stupňovitosti evropského dialogu, který začíná zdola a má směřovat směrem nahoru, jsem rád, že se zde dnes tady bavíme na této regionální úrovni o našem vstupu do schengenského prostoru, vývojových trendech po přijetí Reformní smlouvy či o dalších aspektech naší další spolupráce. A to je důvod, proč svou přítomnost zde nepovažuji za zbytečnou, naopak.

Parlamentní diskuse bývá velmi otevřená i o nepříjemných tématech. A to je největší efekt našich setkání. Dle mého názoru bychom vždy po diskusích měli směřovat k závěru. Buď shodnému (a to bude dobře), v opačném případě bychom měli pokračovat v dialogu. Dobrým příkladem je smíšená parlamentní komise Rakousko – Česko na téma Temelín, která diskusi z ulice přenesla do úrovně parlamentů a určité výsledky se dostávají.

Děkuji vám za pozornost...

Senát

VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

**ČLÁNEK MINISTRA VNITRA IVANA LANGRA (ODS)
V DENÍKU MF DNES
NOVÉ ZÁKONY PRO CIZINCE ZAJISTÍ BEZPEČÍ
(5.11.2007)**

S koncem roku vstoupíme do schengenského prostoru. Poslední hranice, která nás odděluje od plnoprávného členství v Evropské unii, tak padne. To na nás klade nároky v zajištění bezpečnosti jak našich občanů, tak občanů sousedních států.

Ohrožení naší bezpečnosti se rázem stane ohrožením bezpečnosti všech ostatních členů Schengenu. Naši azylovou a cizineckou politiku potřebujeme uvést do souladu s ostatními zeměmi. V okolních zemích mnohdy platí mnohem přísnější postupy.

Potřebujeme proto stanovit jasná pravidla pro udělování azylu a pravidla pro pobyt cizinců na našem území. Chceme nastavit pravidla, která budou srozumitelná a případ od případu kontrolovatelná. Toho chceme dosáhnout prostřednictvím novel zákonů, které minulou středu projednala Poslanecká sněmovna ve třetím čtení a které nyní směřují do Senátu.

Novely cizineckého a azylového zákona, které upravují podmínky pobytu cizinců u nás, činí zákony v některých bodech přísnější. Je to nutné. Naše dosavadní zákony totiž patří k těm benevolentnějším v Evropě. Naše země se přitom pomalu, ale jistě z tranzitní země stává zemí cílovou. Nejen pro uprchlíky hledající záchranu před politickým pronásledováním, nebo dokonce před válečným konfliktem, ale i pro ekonomické migranty a mezinárodní organizovaný zločin.

Konec svateb naoko

V posledních letech se například prudce zvýšil počet fingovaných sňatků a falešných prohlášení otcovství cizinci. Důvod je prostý. Nynější zákon umožňuje cizinci bez splnění jakýchkoliv podmínek prakticky okamžitě po uzavření sňatku nebo uznání otcovství získat u nás trvalý pobyt. U našich sousedů v Německu je to však možné až po třech letech, ve Velké Británii po dvou, v Nizozemsku dokonce po pěti letech. Podle novely zákona by u nás cizinec mohl získat trvalý pobyt po dvou letech.

Jsme také svědky čím dál tím častějšího zneužívání azylového řízení pro pokračování nelegální migrace do západních zemí. Sbližování pravidel pro azylové řízení a přiznávání či odnímání statutu uprchlíka by mělo pomoci omezit druhotný pohyb žadatelů o azyl mezi členskými státy. Navrhované zákony nám pomohou odlišit migranty, kteří utíkají ze svého domova z politických nebo národnostních důvodů, potřebují pomoci a chtějí se zapojit do naší společnosti, od ekonomických migrantů, kteří by chtěli zneužívat náš sociální systém, a od organizovaného zločinu.

Slušným vyjdeme vstříc

Novely zákonů ctí zásady základních práv a svobod občanů. V žádném případě tedy nesměřují proti lidem, kteří potřebují pomoci a mohou naši společnost obohatit. Nechceme ani zbytečně komplikovat život slušným lidem. Aktivně spolupracujeme s mezinárodními organizacemi pro migraci, podílíme se na pomoci politickým uprchlíkům při budování nového domova, organizujeme návrat našich krajanů do vlasti. Tuto pomoc považují za naprosto samozřejmou. Stejně tak jako zajištění bezpečí.

MUDr. Mgr. Ivan Langer ministr vnitra, místopředseda ODS a poslanec PČR

**TISKOVÁ KONFERENCE PREMIÉRA MIRKA TOPOLÁNKA
A PREMIÉRA TURECKÉ REPUBLIKY
RECEPA TAYYIPA ERDOGANA
(15.11.2007)**

Jana Bartošová, tisková mluvčí vlády ČR: Dámy a pánové, já vás vítám po jednání delegací České republiky a Turecké republiky. Dovolte mi, abych zde přivítala předsedu vlády Turecké republiky pana Recepta Tayyipa Erdogana a předsedu vlády České republiky pana Mirka Topolánka. Předsedu vlády České republiky poprosím o úvodní slovo.

Mirek Topolánek, předseda vlády ČR: Vážený pane premiére, vážení novináři, vážení členové delegací. Musím říct, že jsme chystali návštěvu pana premiéra Erdogana už v minulém funkčním období, chystal jsem se já do Turecka, ale volby u nás i u nich tu dobu, než jsme se potkali, prodloužily. Pojí nás celá řada společných zájmů, pojí nás nejenom obchodní, ale i strategické zájmy. Pojí nás členství v organizaci, jako je třeba NATO. Bilaterální vztahy s Tureckem jsou bezproblémové. Za posledních pět let vzrostla naše vzájemná obchodní výměna čtyřnásobně, ten vztah je velmi dynamický a velmi úspěšný. My jsme řešili nejenom ty věci, které nás spojují, ale i věci, které jsou před námi.

Česká republika je dlouhodobě podporovatelem snah Turecka vstoupit do EU. My se domníváme, že žádná jiná forma, ať už to bude privilegované partnerství nebo účast v plánované Středomořské unii nebo jiná forma sousedství a partnerství, nemůže nahradit plnohodnotné členství. Jsme si vědomi všech těžkostí na té cestě, jsme si vědomi těžkostí jak v Turecku tak uvnitř Evropské unie, ale domníváme se, že je to jediná cesta propojení těchto civilizačních okruhů právě vstupem Turecka do EU. My jsme se dotkli celé řady jiných oblastí, možností spolupráce v kulturní oblasti. Znovuotevření turkologie na Univerzitě Karlově, dotkli jsme se výstavy chetitského umění, dotkli jsme se businessových vztahů, oblastí, ať už ve zbrojním průmyslu, energetickém průmyslu a dalších oblastí, které nás spojují a kde si můžeme vzájemně pomoci. Myslím si, že nyní bych dal prostor premiéru Erdoganovi.

Recep Tayyip Erdogan, předseda vlády Turecké republiky: Vážený pane předsedo vlády, vážení zástupci médií. Děkuji. Rád bych vyjádřil svou radost nad tím, že se nacházím na první státní návštěvě v přátelské a spojenecké zemi na pozvání mého drahého kolegy, pana předsedy vlády, Mirka Topolánka. Zároveň bych rád vyjádřil své díky za vřelé a přátelské přivítání, kterého se dočkala jak má delegace, tak já osobně. Turecko vnímá Českou republiku nejen jako přítele v Evropě, ale i jako partnera a spojence v euroatlantickém regionu. Naše státy sdílí společné globální hodnoty. Jedná se o dva státy, které si kladou podobné cíle – dosažení stability a rozvoje. Vztahy mezi ČR a Tureckou republikou se zakládají právě na tomto pevném základu. Zejména obzvlášť chci poděkovat našim českým partnerům a přátelům, že v posledním pětiletém období nás takovým způsobem podpořili v přístupovém procesu a při přístupových jednáních. Naše setkání s panem předsedou vlády mezi čtyřma očima a jednání delegací proběhly velmi přínosně a úspěšně. Povídali jsme si o tom, jak více a nadále rozvíjet naše bilaterální vztahy.

Měli jsme možnost vyhodnotit naši spolupráci v oblasti politické, vojenské, ekonomické, hospodářské, kulturní i sociální. Mezi zeměmi nepanuje žádný politický problém. Máme zcela bezproblémové vztahy, zejména z růstu v hospodářské a

obchodní spolupráci se nám dme hrud'. Ale je to dostatečné? Není. Rádi bychom tu spolupráci dostali do lepších čísel. Vzájemná obchodní výměna, která se nacházela v roce 2000 na úrovni 260 milionů dolarů, dosáhla v roce 2006 celkového objemu 1,1 miliardy dolarů. Pouze za prvních 8 měsíců tohoto roku jsme dosáhli čísla jedné miliardy dolarů. Z toho si můžeme vypočítat, že pravděpodobně koncem roku dosáhneme obchodní výměny ve výši 1,5 miliardy dolarů. To je velmi pozitivní vývoj. V zájmu další podpory našich vztahů budeme za chvíli zahajovat setkání podnikatelské rady. Měli jsme možnost vytvořit platformu pro setkání našich podnikatelů pro společné investice. Této turecko-české podnikatelské rady se budu účastnit s váženým kolegou, s panem premiérem. Budeme mít zde možnost vyjádřit naši snahu o společný postup. Měli jsme možnost pohovořit i o lokálních a světových událostech. Sdíleli jsme své názory ohledně mezinárodního terorismu. S radostí jsme zjistili, že naše názory na mezinárodní stabilitu, rozvoj a mír se z velké části překrývají. Přál bych si, aby tato naše návštěva vytvořila další milník v rozvoji našich vztahů a děkuji vám za poslech.

Jana Bartošová, tisková mluvčí vlády ČR: Děkuji předsedovi vlády Turecké republiky i předsedovi vlády České republiky. A nyní je prostor pro vaše dotazy. Jenom upozorňuji, že vzhledem k nedostatku času je to na jeden dotaz z české strany a jeden z turecké strany. Prosím.

Serhat Akca, CNN Türk: Dotaz nebyl přeložen.

Recep Tayyip Erdogan, předseda vlády Turecké republiky: Odpověď nepřeložena.

Překladatel: Pan novinář se ptal na vnitropolitickou záležitost ohledně strany DTP, ohledně prohlášení pana premiéra na letišti a pan premiér odvětil, že toto se týká vnitřní politiky, že nyní se budeme v České republice zabývat jinými otázkami.

Jana Bartošová, tisková mluvčí vlády ČR: Tak prosím, česká strana nemá zájem.

Coskuán Özen, TRT: Rád bych se dotázal pana předsedy vlády, pana Topolánka. Jak jistě víte, Turecko je vystaveno hrozbě teroru dlouhodobě. Jak vy hodnotíte možnost přeshraniční operace tureckých ozbrojených sil za účelem stability a míru v tomto regionu?

Mirek Topolánek, předseda vlády ČR: Tak to je otázka, kterou jsme se s panem premiérem také zabývali. Já myslím, že žádná ze zemí, na kterých žije kurdská menšina, dnes nemá zájem, dokonce ani sami Kurdové nemají zájem na vzniku toho velkého snu, velkého Kurdistánu. Nemá na tom zájem ani severní část Iráku, kde dnes Bárzání reprezentuje tuto část přímo v irácké vládě. Terorismus má projevy stejné na celém světě a je třeba s ním na celém světě stejně bojovat. Samozřejmě, vnímám citlivost té turecko-irácké hranice. Musím říct, že mě netěší, že vznikají takováto ohniska napětí. Mám ale pocit, že jak premiér Erdogan, tak premiér Bárzání jsou schopni ten problém řešit.

Jana Bartošová, tisková mluvčí vlády ČR: Děkuji, ještě nějaký dotaz? Tak poslední dotaz, děkuji.

Turecký redaktor: Pane předsedo vlády, dotaz na vás. Ve svém prohlášení jste uvedl, že podporujete plné členství Turecka v EU v období vašeho předsednictví EU v roce 2009. Jaké konkrétní kroky podpory můžete poskytnout? Zmínil jste, že nejste zcela zastáncem integrace do Středomořské unie či podobných organizací.

Mirek Topolánek, předseda vlády ČR: Já se obávám, já jsem určitě neřekl, že Turecko bude přijato v prvním pololetí roku 2009. Myslím si, že v prvním pololetí roku 2009, během českého předsednictví, můžeme zintenzifikovat negociační rozhovory, můžeme projednat jednotlivé kapitoly daleko intenzivněji právě proto, že ČR má na tom zájem. Středomořská unie je projekt, který nemá podporu celé řady středomořských zemí, takže v tomto smyslu je to pouze francouzská idea. Celá řada zemí, včetně Španělska, se domnívá, že Barcelonský proces je dostatečný pro země Středomoří. Existuje spekulace, že právě Středomořská unie by mohla nahradit plnohodnotné členství Turecka účastí právě v tomto uskupení. Já nemám nic proti regionálním organizacím, ale Středomořská unie v tomto smyslu nemůže nahrazovat snahu o plnohodnotné členství Turecka, jak už jsem uvedl. Děkuje.

Jana Bartošová, tisková mluvčí vlády ČR: Děkuje za pozornost, nashledanou.

Úřad vlády ČR

**TISKOVÁ KONFERENCE PREMIÉRA MIRKA TOPOLÁNKA
PO JEDNÁNÍ S PŘEDSEDOU RADY MINISTRŮ BOSNY A HERCEGOVINY
NIKOLOU ŠPIRIČEM
(20.11.2007)**

Jana Bartošová, tisková mluvčí vlády ČR: Dámy a pánové, já vás vítám na tiskové konferenci po jednání delegací republiky Bosny a Hercegoviny a České republiky. Dovolte mi zde přivítat předsedu Rady ministrů republiky Bosny a Hercegoviny pana Nikolu Špiriče a předsedu vlády ČR pana Mirka Topolánka. Předsedu vlády České republiky nyní poprosím o úvodní slovo.

Mirek Topolánek, předseda vlády ČR: V poměrně velmi krátké době máme možnost v Praze a České republice přivítat nejvyššího představitele země ze západního Balkánu. Jsem velmi rád, že dnes můžeme přivítat předsedu Rady ministrů Nikolu Špiriče. Já myslím, že nemusíme opakovat, že speciálně západní Balkán a Bosna a Hercegovina patří k základním prioritám české zahraniční politiky a ty důvody jsou nejméně dva. Když pomínu ten třetí, to je historická blízkost obou zemí.

Ten první důvod je, že my, jako Česká republika nebo Československo, jsme již dnes členy euroatlantických struktur. Cítíme zvýšenou odpovědnost za ty, kteří zůstali mimo tyto struktury a přitom patřili do stejného bloku jako my. Ten druhý důvod evidentně je, že patříme k zemím, které si myslí, že bez integrace Bosny a Hercegoviny a dalších zemí západního Balkánu do euroatlantických struktur se tato oblast nestabilizuje a nebude mít žádné rozumné řešení. Proto podporujeme postup prací na asociační dohodě. Proto podporujeme přizvání Bosny a Hercegoviny do spolupráce s NATO, proto podporujeme Bosnu a Hercegovinu a její přijetí do WTO. Proto patří Bosna a Hercegovina mezi osm zemí, které požívají výhody absolutní priority v rámci rozvojové pomoci České republiky v zahraničí. Dnes budeme podepisovat panem ministrem Kalouskem a jeho bosno-hercegovinským kolegou, protějškem, Dohodu o zamezení dvojího zdanění, která umožní, samozřejmě, zintenzivnit naše vzájemné bilaterální, hospodářské a ekonomické vztahy. Ty zahraniční a obchodní vztahy a ta obchodní výměna narůstá každým rokem. Proti loňsku se zvýšila o 9,2 %. Zdaleka nejsou všechny možnosti vyčerpány. Ty klíčové oblasti jsou energetika, infrastruktura, ať už silniční nebo železniční doprava, ochrana životního prostředí a podobně. Samozřejmě, že bychom chtěli iniciovat, a proto je zde také s panem předsedou Špiričem podnikatelská mise, která se bude snažit představit i jiné možnosti společného vstupu na třetí trhy.

Téměř před rokem podepsal zástupce ČEZu s představitelem Republiky Srbské, jedné z entit Bosny a Hercegoviny, významnou smlouvu o výstavbě elektrárny Gacko, která může dosáhnout až 1,5 miliardy EURO, je to největší investice v Bosně a Hercegovině a je to největší investice České republiky v zahraničí. Řešili jsme i problém současné, turbulentní situace v Bosně a Hercegovině. Hovořili jsme o pokračování Daytonského procesu, o Úřadu vysokého představitele, reprezentované toho času panem Lajčákem v Bosně a Hercegovině, o úloze Evropské unie v západním Balkánu. A o naší nabídce zprostředkovat lepší komunikaci a pomoc nejen v tomto problému, ale i v rámci Twinningu při podepisování asociační dohody ke vstupu do EU. Hovořili jsme o celé řadě dalších věcí, ale přenechám slovo svému kolegovi.

Nikola Špirič, předseda Rady ministrů republiky Bosny a Hercegoviny: Dámy a pánové, měl jsem to potěšení a tu čest jednat dnes s panem premiérem Mirkem Topolánkem o dalším rozvoji bilaterální spolupráce a o možnosti rozšiřování této spolupráce. Pana premiéra jsem informoval o dosažených pokrocích, ale také o pozastavení určitého pokroku, co se týče procesu integrace Bosny a Hercegoviny do euroatlantických struktur. Měl jsem také příležitost poděkovat panu premiérovi za pomoc a podporu, kterou na této cestě Česká republika Bosně a Hercegovině poskytla. Zejména jsem vděčný panu premiérovi za nabídku pomoci sdělit a přenést informace a zkušenosti z cesty České republiky do EU a tyto zkušenosti nám předat. Konstatovali jsme, že nic nebrání tomu, aby tradičně dobré vztahy mezi našimi zeměmi pokračovaly i nadále. Stejně tak jsme vyjádřili ochotu pracovat na zlepšování těchto bilaterálních vztahů. Existuje řada oblastí, kde ty vztahy mohou být ještě daleko lepší ve prospěch občanů obou zemí. Dnes je doba, kdy Česká republika uděluje stipendia studentům z Bosny a Hercegoviny v České republice. Byli bychom rádi, kdyby přišla i doba, kdy bude Bosna a Hercegovina moci totéž nabídnout studentům z České republiky. Dnes je doba, kdy je velice zesílena kulturní spolupráce mezi oběma našimi zeměmi. Stejně tak je doba na investice, hovořil o ní pan premiér, o investici ČEZu v hodnotě kolem 1,5 miliardy euro. Ten projekt Jihovýchodního společenství v oblasti energetiky je pro nás velice významný a ČEZ v něm hraje velice důležitou roli. Stejně tak jsme hovořili o možnosti podpořit aktivity veletržní. To znamená, aby bosensko-hercegovinští podnikatelé blíže přiblížili nabídku Bosny a Hercegoviny českým podnikatelům a naopak. A věřím, že v budoucnu ta spolupráce mezi Bosnou a Hercegovinou a Českou republikou, jsem o tom přesvědčen, bude stále intenzivnější. Dnes bude příležitost, aby oba resortní ministři podepsali Dohodu o zamezení dvojího zdanění. Stejně tak jsme se dohodli na tom, že dodáme odvahy ostatním ministerstvům, aby pracovali na dalších smlouvách, které by byly prospěšné pro občany jedné i druhé země. Chtěl bych také poděkovat za privilegované postavení Bosny a Hercegoviny, že byla zařazena mezi osm prioritních zemí, co se týče spolupráce a pomoci. Oplatíme stejnou měrou, protože Bosna a Hercegovina připravuje také svůj seznam priorit, co se týče zemí, se kterými chce spolupracovat. Česká republika na tom seznamu bude zcela jistě na velice vysokém místě. A co je dalším přínosem naší návštěvy v České republice, že zítra budou mít možnost se setkat podnikatelé vzájemně mezi sebou, což bude dalším podnětem další spolupráce. Naším úkolem, jako vlády, bude zajistit, co se zákonů týče, aby ta spolupráce mohla být co nejúčinnější. A budeme se snažit, aby ta spolupráce byla co nejintenzivnější, aby byla oboustranná. Stejně tak tato návštěva byla příležitostí, abych pozval pana premiéra Topolánka na návštěvu do Bosny a Hercegoviny, aby se přesvědčil o pokrocích, kterých jsme v Bosně a Hercegovině dosáhli. Stejně tak jsem si dodal odvahy a požádal jsem premiéra, aby svou autoritou přispěl k tomu a zasazoval se o to, aby předsedající země se pokoušely řešit problém, který v Bosně a Hercegovině je. A byl jsem přesvědčen, že tato ochota a připravenost je nejen deklarativní, ale že je skutečná. A to, co nám dodává odvahy, nám v Bosně a Hercegovině, že ta cesta do euroatlantických struktur je tou správnou cestou.

Jana Bartošová, tisková mluvčí vlády ČR: Děkuji předsedovi Rady ministrů Bosny a Hercegoviny. Děkuji předsedovi vlády České republiky a nyní je krátký prostor pro vaše dotazy. Prosím jeden z bosenské a jeden z české strany k oficiální návštěvě. Prosím.

Kateřina Zachovalová, DPA: Dobrý den, já bych se chtěla zeptat pana předsedy Rady ministrů na to, zda hovořili dnes i o té současné situaci v Bosně, v regionu? Jak podle vás zareaguje srbská entita v Bosně v případě, že Kosovo vyhlásí nezávislost 10. prosince? A dalřı otázka, jak podle vás dopadne ta politická krize v Bosně?

Nikola řpiri, předseda Rady ministrů republiky Bosny a Hercegoviny: Děkuji. Je sice velice tezke na takovéto hypotetické otázky odpovědět, ale pokusím se. Co se týče krize Bosny a Hercegoviny, tak jsem optimistou, že jakmile lidé v zemi pochopí, že tím nejzakladnejřım problémem je dialog a navaze se ten dialog, že krize pomine. Protože vře, co se v Bosně děje, musí být doprovázeno dialogem a na tom spoıva uspech. Co se týče te prvnı otázky, tak je polořena velmi hypoteticky. Ale budu hovořıt o svém názoru. Republika Srbská, jako entita v rámci Bosny a Hercegoviny, která je jednoduřejı organizována, kde vláda a její management je daleko vykonnejřı a díky tomu, že veřejná spotřeba byla svedena na evropské standardy, coř potvrdila i zpráva Evropské komise. Měla by být Republika Srbská motorem Bosny a Hercegoviny a ne nebezpeım, jak to z některých kruhů zaznívá. Budeme-li na to nahlıřet takto a přıjmeme to tak, tak nevidím důvod, proč by k problému mělo dojít.

Jana Bartořova, tisková mluví vlády ČR: Děkuji, dalřı dotaz. Nejsou řadne dotazy. Děkuji. A nyní poprosím ministra financí České republiky pana Miroslava Kalouska a ministra financí Bosny a Hercegoviny pana Dragana Vrankie, aby slavnostně podepsali Dohodu o zamezení dvojího zdanění. Děkuji oběma panům ministrům, děkujeme za pozornost, nashledanou.

Úřad vlády ČR

**ZÁVĚREČNÉ PROHLÁŠENÍ STÁTNÍCH TAJEMNÍKŮ
A NÁMĚSTKŮ MINISTRŮ VNITRA V4
(22.11.2007)**

Závěrečné prohlášení státních tajemníků a náměstků ministrů vnitra Visegrádských států se zodpovědností za veřejnou správu

Pracovní setkání náměstků ministrů a státních tajemníků pro veřejnou správu zemí Visegrádu se konalo v Praze 21. – 22. listopadu 2007.

Náměstci ministrů a státní tajemníci vyjádřili své přesvědčení, že v rámci Evropské unie všechny státy Visegrádské skupiny stále řeší podobné problémy dalšího rozvoje veřejné správy.

Náměstci ministrů a státní tajemníci oceňují příležitost k výměně svých zkušeností týkajících se reformních procesů ve veřejné správě a možnost nalézání efektivnějších řešení pro specifické podmínky každého účastnického státu.

Náměstci ministrů a státní tajemníci jsou přesvědčeni, že je užitečné vyměňovat si základní dokumenty o přístupu k modernizaci veřejné správy v jejich zemích.

Náměstci ministrů a státní tajemníci potvrzují, že spolupráce mezi státy V4 je užitečnou základnou pro vývoj společných postojů a pro úspěšné prosazování společných zájmů v rámci Evropské unie i dalších mezinárodních organizací.

Náměstci ministrů a státní tajemníci shledali užitečnou výměnu informací o úspěšných projektech modernizace veřejné správy financovaných ze strukturálních fondů.

Příští pracovní setkání náměstků ministrů a státních tajemníků se uskuteční v rámci polského předsednictví V4 v listopadu 2008 ve Varšavě.

Úřad vlády ČR

**VYSTOUPENÍ MÍSTOPŘEDSEDY VLÁDY PRO EVROPSKÉ ZÁLEŽITOSTI
ALEXANDRA VONDRY
NA 18. KONGRESU ODS V PRAZE - ŽOFÍNĚ
(24.11.2007)**

Vážení delegáti, milí hosté, dámy a pánové,

setkáváme se spolu podruhé od vítězných voleb v roce 2006. Situace je ale oproti loňskému listopadu jiná. Už nejsme ve vládě sami, jak bychom si vroucně všichni přáli, ale ve vládní koalici s lidovci a zelenými. A koalice - má-li existovat déle než pár týdnů - nemůže být jen naprostou výhrou jedněch a absolutní prohrou druhých. Ke koalici prostě patří kompromis a schopnost dohody dosáhnout a dohodu dodržet. Nemusíme chodit v žofínských kuloárech, abychom pochopili, že koaliční kompromisy ovlivňují nálady uvnitř ODS.

Všichni ti, kteří tyto kompromisy těžko vydýchávají, by si ale měli položit otázku - existuje jiná alternativa? Existuje v parlamentu konstelace, která by přinesla pro ODS jiné, výhodnější vládní řešení? Prosadili bychom s jiným koaličním partnerem více? Myslím, že budu mluvit za většinu z Vás, když řeknu jasně, že vhodnější alternativa teď neexistuje a pokud bude ve Sněmovně levice vedená duem Paroubek - Rath, troufám si tvrdit, že ani existovat v dohledné době nebude.

Naše vláda zahájila reformy. Tyto reformy potřebují čas, aby se projevily první pozitivní efekty. Příští měsíce nebudou jednoduché. Budeme v palbě kritiky ze strany opozice, čeká nás super-volební rok. Zkrátka: poplujeme v bouřlivých vodách. Co dělat, ví každý námořník. Jediná rozumná rada zní: V bouři drž pevně kormidlo a vesluj dál. Jinak se utopíme. Sílu na to, abychom zvládli plavbu v peřejích, máme. Základní fakta mluví jasně: ODS má prezidenta a jen vlastními chybami ho můžeme ztratit. Máme 12 hejtmanů, vládneme v Praze, máme absolutní většinu v Senátu a nejsilnější zastoupení v Poslanecké sněmovně od vzniku České republiky. Jsme nejsilnější stranou vládní koalice. Pokud se to zdá někomu málo - mně ne. Ano - udržet naše pozice nebude jednoduché. Ale máme-li obstát, nesmíme se hádat, podrážet si nohy, podléhat poraženectví a pesimismu.

Všichni víme, jak důležitá je v čase změn jednota. Je v ní síla. Jeden známý mi včera tady v předsálí říkal, že náš problém je příliš mnoho alfa samců, kteří se někdy neumí krotit. Chce se říci: náš národní sport je kopaná - bohužel často do kotníku. Nedivme se pak ale, až nám někdo nakope prdel (zadnici)..

Náš kongres bude přijímat usnesení k evropské Reformní smlouvě, kterou bude premiér společně s dalšími státníky Evropské unie podepisovat v prosinci v Lisabonu. Stejně tak jako složení a programové prohlášení naší vlády i tato smlouva je kompromisem, na němž se muselo shodnout ještě mnohem více partnerů - zástupci všech 27 členských zemí. Věřte mi, že dohoda s mnoha z nich byla ještě těžší a krvavější, než dohoda s Martinem Bursíkem nebo Jiřím Čunkem. Stačí jen připomenout jména, která se na jejím vzniku podílela - Fico, Merkelová, Zapatero, Sarkozy nebo Kaczyński.

Dobrá zpráva je ta, že nová smlouva není ústavou. Tento koncept byl na naléhání 4 zemí (Britů, Poláků, nás a Holanďanů) opuštěn, přestože zbylých více než 20 zemí chtělo jeho zachování. Jsme přesvědčeni, že Evropa na ústavu zralá nebyla, není a dlouho nebude, a pokud ODS bude u vlády, tak žádný takovýto dokument naše diplomacie neakceptuje.

Ano, v Reformní smlouvě je obsaženo mnoho věcí z euroústavy, reforma institucí a politik v ní zůstala zachována. Nová smlouva však nemá jen plynová pedál, ale díky našemu úsilí má také brzdy, pojistky a na převodovce zpátečku, která dosud chyběla. Slavná metafora o cyklistovi, který musí neustále šlapat, aby z kola nespadl, už neplatí. Už můžeme, pokud si to budeme přát a najdeme proto podporu, peloton zpomalit či zastavit, anebo z kola na čas sestoupit a zvolit si vlastní tempo. Naše budoucnost je v našich rukách - ale bude hodně záležet na tom, jak se náš Parlament a naše vláda naučí tyto brzdy a pojistky používat. Nástroje na to, jak bojovat s byrokracií, nadměrnou regulací a novým socialismem, máme. A spojence, jak ukázal David Cameron, také.

Samozřejmě - ne všechno v nové smlouvě nám vyhovuje. Jsou tam pasáže, nad kterými netancujeme nadšením. EU je o kompromisu, nikoli o úplném vítězství jedněch nebo totální porážce druhých. Jsem si ovšem absolutně jistý, že ve vyjednáváních jsme dosáhli maxima možného. Neexistuje alternativa, pokud jí nemá být naše úplná izolace v Evropě, anebo pád vlády u nás doma. Ostatně přihlášku do Unie podávala vláda vedená premiérem Klausem a náš vstup do Unie byl posvěcen v referendu, v němž české "ano" řekli především naši voliči, voliči ODS. Věřím proto, že politický realismus bude naším programem nejen dnes, ale i v budoucnosti. Radikalismus, zahrávající si s návrhy na naše vystoupení z Unie, je cestou ke ztrátě velké části našich voličů.

Naše ano reformované Evropě však nesmí v žádném případě znamenat oslabení tak důležité vazby mezi Evropou a Amerikou. A v naší zemi je to jediné ODS, která je zárukou, že tato vazba zůstává a zůstane pevná. Řekněme zde proto jasně a jednoznačně: o radaru jednáme, jednáme s Američany tvrdě a důsledně, ale zároveň s vědomím, že radar kvůli naší bezpečnosti chceme a potřebujeme. Vláda vedená ODS je jedinou zárukou, že tato jednání dovedeme do úspěšného konce.

Díky za pozornost

**PROHLÁŠENÍ EUROPOSLANECKÉHO KLUBU ODS
PROTI ZPRÁVĚ O SCHVÁLENÍ LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV EU
(29.11.2007)**

Europoslanci ODS dnes v EP hlasovali proti zprávě Jo Leinena o schválení Listiny základních práv EU. Tato zpráva se ve své preambuli kriticky vyjadřuje ke snahám omezit uplatnitelnost této listiny v některých zemích. To je v přímém rozporu se záměrem české vlády, která hodlá jednostranným prohlášením jasně vymezit uplatnitelnost této listiny na území ČR a v rámci českého právního řádu. Proto je taková formulace pro nás nepřijatelná.

Ing. Jan Zahradil,
předseda Klubu poslanců ODS v EP
a vedoucí České národní delegace v EPP-ED

www.ods.cz

**MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH
VĚCÍ**

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K HODNOTÍCÍM ZPRÁVÁM
(8.11.2007)**

ČR vítá Sdělení EK Strategie rozšíření a hlavní výzvy 2007-2008 a Pravidelné zprávy o pokroku jednotlivých jednajících zemí, kandidátech a potenciálních kandidátech, jež objektivně hodnotí pokrok dosažený v průběhu posledního roku a vytyčuje hlavní úkoly pro další postup. ČR zejména vyzdvihuje, že EK znovu jednoznačně oceňuje prospěšnost posledního rozšíření EU. ČR souhlasí s názorem EK, že informování vlastní veřejnosti o výhodách a výzvách rozšiřování spočívá primárně na členských státech.

ČR se ztotožňuje s navrženou Strategii rozšíření Evropské unie na nejbližší období, která stanoví jasná východiska pro pokračování integračního procesu na základě individuální připravenosti jednotlivých zemí a jejich postupu při plnění úkolů obsažených v Přístupovém, resp. Evropském partnerství. Revize těchto partnerství přispěje k jasnějšímu vytyčení hlavních priorit a napomůže jednotlivým zemím plně se soustředit na stěžejní úkoly, jejichž splnění je posune na jejich cestě ke členství v EU.

ČR plně podporuje záměr EK rozšířit kontakty mezi lidmi a postupně přejít ke konkrétním krokům vedoucím k vízové liberalizaci, včetně přípravy road-map pro jednotlivé země. V rámci svého předsednictví v EU v roce 2009 hodlá aktivně přispívat k naplnění tohoto záměru.

ČR oceňuje pokrok Chorvatska a skutečnost, že se přístupová jednání dostávají do rozhodující fáze, a vyzývá Chorvatsko k zintenzivnění reformního úsilí. ČR bude v průběhu svého předsednictví usilovat o výrazný pokrok v jednáních, případně jejich ukončení, bude-li k tomu Chorvatsko připraveno.

ČR lituje, že nebylo dosaženo zřetelného pokroku v Turecku, což bylo ovlivněno vnitropolitickou situací a prezidentskými a mimořádnými parlamentními volbami. Věříme, že nová turecká vláda a prezident se silným voličským mandátem budou schopni pokročit v reformách, což se projeví na průběhu přístupových jednání, jejichž cílem je plnohodnotné členství Turecka v EU.

ČR plně podporuje integraci zemí západního Balkánu do EU. Sdílíme zneklidnění Evropské komise nad skutečností, že v politické oblasti došlo ke zpomalení pokroku v řadě zemí. Potěšující je dynamický ekonomický růst v regionu, který jistě podpoří nová regionální dohoda o volném obchodu CEFTA. ČR souhlasí s názorem EK, že pro stabilitu regionu je potřebné co nejdříve vyřešit status Kosova.

MZV

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K SITUACI V GRUZII
(8.11.2007)**

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky je znepokojeno současnou vnitropolitickou situací v Gruzii, která vyústila ve vyhlášení výjimečného stavu na celém území země.

Rozdílné názory na vládní politiku považujeme za součást normálního demokratického vývoje, diskuse o budoucím směřování země by se však měla odehrávat v mezích zákona a politického dialogu.

V tomto duchu vyzýváme zúčastněné strany ke konstruktivnímu dialogu, který by měl vést ke snížení napětí a zachování demokratického procesu, jehož klíčovou součástí je dodržování základních lidských práv včetně práva shromažďovacího a svobody tisku.

MZV

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K PARLAMENTNÍM VOLBÁM V KOSOVU
(19.11.2007)**

Ministerstvo zahraničních věcí České republiky vítá spořádaný a klidný průběh parlamentních voleb v Kosovu. Volby byly podle předběžných hodnocení svobodné a demokratické.

Věříme, že nově zformované kosovské orgány budou aktivně spolupracovat s mezinárodním společenstvím jak při realizaci potřebných reforem, tak při řešení otázky statusu Kosova.

MZV

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K ROZHODNUTÍ ODIHR/OBSE NEVYSLAT NA VOLBY
DO RUSKÉ DUMY POZOROVATELSKOU MISI
(20.11.2007)**

Dne 16. listopadu 2007 Úřad pro demokratické instituce a lidská práva (ODIHR) Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) rozhodl, že nevyšle svou pozorovatelskou misi na volby do Dumy, ruského parlamentu, které se uskuteční 2. prosince. ODIHR nebylo prakticky umožněno využít formálního pozvání od Ruské federace.

Česká republika je hluboce zarmoucena a znepokojena, že Ruská federace donutila ODIHR k uvedenému rozhodnutí svými bezprecedentními restrikcemi, průtahy a umělými překážkami ohledně vyslání pozorovatelské mise.

Česká republika chápe a podporuje za daných podmínek rozhodnutí ODIHR. Aktivity ODIHR v oblasti pozorování voleb a úsilí vysílat nezávislé pozorovatelské mise mají dlouhodobě plnou podporu ČR.

Česká republika vyzývá Ruskou federaci k dodržování všech závazků přijatých v rámci OBSE, zejména pak Pařížské Charty. Dále vyzývá Ruskou federaci, aby umožnila vyslání pozorovatelské mise ODIHR na prezidentské volby v RF v roce 2008 bez jakýchkoli restrikcí.

MZV

ČESKÁ ZAHRANIČNÍ AKTIVITA NA DALŠÍCH ÚROVNÍCH

**TISKOVÁ KONFERENCE KSČM K DALŠÍMU JEDNÁNÍ O US RADARU
A K VYZNAMENANÝM PREZIDENTEM ČR K 28. ŘÍJNU 2007
(8.11.2007)**

Tiskové konference KSČM 8. listopadu 2007 se zúčastnil odborný mluvčí KSČM pro zahraniční otázky Václav Exner, člen Zahraničního výboru PS PČR. Vyslovil postoj KSČM po dalším kole česko-amerických jednání o radarové stanici, zareagoval na vyjádření vítěze polských voleb D. Tuska k raketové základně. Vyslovil se k některým vyznamenaným prezidentem republiky k 28. říjnu.

Václav Exner, člen Zahraničního výboru PS PČR, odborný mluvčí KSČM pro zahraniční otázky:

K radarové stanici USA:

Dovolte mi okomentovat aktuální stav týkající se možného vybudování americké radarové základny v ČR.

V souvislosti s jednáním Bezpečnostní rady státu vyšel najevo zájem špiónů ze zahraničních zemí právě o tuto naši základnu. Je otázka, jestli si takový zájem nemůžeme ušetřit tím, že tu základnu neuděláme. Došlo k přiznání, že těmto špiónům jsou občas podsouvány nepřesné informace, ale my jsme zcela stoprocentně přesvědčeni, že takové nepřesné informace jsou nikoli občas, ale zcela systematicky podsouvány také našim občanům. Máme silné pochybnosti o tvrzení, že se zvyšuje bezpečnost ČR. Mnohokrát jsme o této otázce hovořili a nebudu se jí podrobněji dotýkat, ale mluvím o tom proto, že toto údajné zvýšení bezpečnosti ČR má být zdůvodněním pro bezplatné poskytnutí základny. Zde si asi všichni uvědomujete kontrast s Polskou republikou, kde pravděpodobný příští premiér Polska Donald Tusk, vítěz nedávných voleb, prohlásil zcela jednoznačně, že „my (rozuměj Poláci) si tu základnu necháme zaplatit“. Neřekl čím – jestli penězi nebo něčím jiným, ale ta skutečnost taková je.

Jednání se točí také kolem možné účasti cizích vojáků na základně. Všichni asi víte, že k tomu byla vyslovena velmi rozporná tvrzení – nejdříve z americké strany a potom také z české strany. Mluví se o tom, že taková rozporná tvrzení, a s tím my souhlasíme, mohou nedůvěru Ruské federace k tomuto radaru, k této koncepci protiraketové obrany zvýšit. V souvislosti s tím prohlásil nejdříve pan Robert Gates, že jde o zajištění přístupu ruské straně, aby mohli vidět, co se děje. Následně k tomu prohlásila naše ministryně obrany paní Parkanová, že všechno, co sjednal v Moskvě pan Gates a paní Riceová, můžeme odsouhlasit, ale potom další, např. Eric Edelman, náměstek ministra obrany USA, už to začal změkčovat. Podstata je v tom, že se připouští nejrůznější účast expertů na této základně. Já osobně se domnívám, že případná kontrola jak našich lidí, tak expertů ze zemí ze Severoatlantické aliance, Evropské unie nebo mimo ni, včetně Ruské federace, by v případě, že by snad základna byla vybudována, spíše ujistila české občany, že se tam neděje nic špatného.

Nově také byla oznámena účast českých expertů nebo velitele a jeho týmu, ale také se mluví – konkrétně pan náměstek Tomáš Pojar – o posádce, která by byla na této základně. Jeden titulky v novinách tvrdil, že Češi by měli hlídat základnu „také“. To znamená, že zřejmě ji budou hlídat Američané, pokud by byla. Protože se mluví o

tom, že celý provoz základny budou Američané platit, je tedy otázka, jestli budou platit také ono hlídání českými vojáky, protože tady už jde o provoz základny.

V této otázce je potřeba říci, že není jasné, čemu by ten český velitel vlastně velel. Pan generál Vlastimil Pícek, náčelník generálního štábu, prohlásil, že některé výstupy z radaru budou na našich speciálních pracovištích, ale není upřesněno, čeho se to bude týkat. A když mluví o některých, znamená to, že si mohou Američané vybrat, které výstupy by našim vojákům případně pustili. Znovu se tím vším otevírá otázka, proti komu má být vlastně radar namířen? V souvislosti se zmiňovanými špiony se mluví o tom, že jsou to špioni především ze zemí, proti kterým má být radar namířen. Dokonce se mluví o tom, že vlastně to zvyšuje napětí a nevráživost ze strany Ruska. Ale musím konstatovat, že velmi podobně se vystupuje právě proti Rusku – a to jak některými vyjádřeními jednajících amerických činitelů, tak také je známo prohlášení republikánského kandidáta na prezidenta, senátora Johna McCaina: “Putin je nebezpečný člověk, já bych zajistil, že v Česku a Polsku zajistíme obranný systém a vůbec by mě nezajímaly jeho námitky“... Je tedy otázka, kdo vlastně vyvolává nevráživost a napětí.

Pan náměstek Pojar, který vede vyjednávání za naši stranu, se zmínil o tom, že existují body, od kterých Češi prostě neustoupí. Je to snad dobře, ale musím poznamenat – protože není nijak známo, čeho se tyto body týkají, že bude těžko zkontrolovat, jestli měl pravdu nebo ne.

K věci se my, KSČM, stavíme stále vehementně. Naopak jinak než např. právě k té účasti Rusů u nás Mirek Topolánek, který prohlásil „žádní ruští vojáci tu nebudou“. My tvrdíme: žádnou cizí základnu tu nepotřebujeme a nechceme. I kdyby snad hrozilo nebezpečí, jako že se všichni shodují, že pro nejbližších 5-15 let takové nebezpečí nehrozí, bylo by efektivnější, levnější, mít radar na existujících základnách ve Spolkové republice Německo nebo blíže Íránu, např. na těch základnách, co už Američané mají nebo co už budují kolem Černého moře.

V té souvislosti bych ještě rád oznámil, že jsme se rozhodli v poslaneckém klubu, že se naši představitelé zúčastní velké svolávané manifestace 17. listopadu na Václavském náměstí, kde hlavním svolavatelem je iniciativa Ne základnám, kterou dlouhodobě podporujeme. Pro nás je zvláště příznivé, že tato iniciativa nechce tuto demonstraci orientovat výhradně jen na problematiku radaru, ale že upozorňuje na to, že tzv. demokracie by u nás měla slavit 18. narozeniny a že bychom jí nějaký demokratický dárek mohli v této věci dát. Oni ve svém svolávacím letáčku říkají NE zradě jedné vlády a politiků, kteří už nás nezastupují. Já se domnívám, že v této situaci je to výstižný pohled, když zhruba dvě třetiny obyvatel si radarovou základnu nepřejí, a vláda přesto stále velmi iniciativně pokračuje v jednání o ní, jakož i některých dalších problémových věcech.

K vyznamenaným prezidentem ČR k 28. říjnu 2007:

Dovolte mi také podle oznámení, které bylo součástí svolání konference, se vyjádřit ještě k jedné věci.

Vyslovujeme politování a znechucení, že se prezident republiky připojil při letošním vyznamenávání 28. října k antikomunistické kampani, když jedním z rozhodujících kritérií pro jejich udělení letos byla antikomunistická činnost. Týká se to 4-6

vyznamenaných. Dva z nich – Jiří Formánek a František Zahrádka - byli např. v novinách *Expres* označeni v místě, kde jiní vyznamenaní měli uvedeno povolání, slovem "antikomunista". Zřejmě žádné lepší povolání je necharakterizuje.

Vážíme si většiny vyznamenaných a jejich často celoživotní činnosti. Snižuje ale morální kredit prezidenta a zpochybňuje účel vyznamenávání, když vyznamenává lidi, kteří se zapojili do zpravodajské činnosti proti našemu státu ve prospěch cizí mocnosti jako pan Formánek a kteří nelegálně převáděli lidi přes hranice podle úkolů ze zahraničí jako pan Zahrádka. Nevím, jestli v souvislosti s 90. výročím události, která konkrétně umožnila vznik jiného uspořádání společnosti, se chtěl prezident republiky jako prezident všeho lidu připojit k antikomunistickému běsnění.

Otázka novinářky: Předseda sociálních demokratů Jiří Paroubek vyhlásil, že pokud by se prokázala raketová hrozba Íránu, tak sociální demokraté by změnili své odmítavé stanovisko k základně. Co si o těchto stanoviscích ČSSD myslíte? A existuje situace, za které byste i vy změnili své odmítavé stanovisko?

V. Exner: Spíše oceňuji tu část vyjádření pana poslance a předsedy ČSSD Paroubka, která říká, že za daných okolností své stanovisko nezmění ani po návštěvě Spojených států amerických. Měl trochu váhavé stanovisko na začátku k této problematice. Pokud je mi známo, sociální demokracie na svém sjezdu přijala usnesení, které zavazuje tuto stranu, jakým způsobem má postupovat a doufejme, že tento přístup si sociální demokracie udrží.

Pokud jde o nás, myslím, že jsme se v mnoha souvislostech vyjádřili dost jasně. Především si myslím, že bezprostředně a snad ani dlouhodobě nehrozí, že by se nějaký teroristé kromě státních teroristů zmocnili a mohli použít balistické zbraně a nehrozí zatím ani, že by tyto zbraně měl Írán. Myslím si, že politika diplomatického projednání situace v Íránu je tou politikou, která by záležitost řešila a že je dostatek prostoru na to, aby se řešení takové otázky vyjasnilo.

Otázka novináře: Před časem proběhla konference o Brdech. Stanovisko dal starosta Hirošimy, dopis poslal starosta města Londýna, dokonce jeden z jihoamerických prezidentů se k tomu vyjádřil. Zdá se, že takovéto akce pomohou nejenom hnutí Ne základnám, ale i KSČM. Jak to vidíte?

V. Exner: Na přímou otázku – domnívám se, že pomohou podpořit postoj, který zastává také KSČM, nikoliv Komunistické straně Čech a Moravy. Myslím si, že především je potřeba, aby se rozhodla otázka radaru v ČR a raket v Polsku. Nejde momentálně o podporu jedné politické strany. Osobně jsem nadšen, že tak velká část veřejnosti má stejný názor jako komunisté, že tu, na území ČR, nemá být žádná základna a žádní (cizí) vojáci. A jsem rád, jestliže tento postoj má podporu po celém světě. Ukazuje to jenom, jak nebezpečný projekt se chystají Spojené státy spustit. Nejde jenom o různá varování před návratem studené války, před roztočením nového kola zbrojení. Ale podle našeho názoru také o bezprostřední ohrožení bezpečnosti ČR v poměrně krátkém horizontu. Konec konců, zájem špiónů o celý problém je jasný.

Monika Hoření, tisková mluvčí ÚV KSČM: Doplnila bych, že tak, jako se naši lidé, ať už představitelé, politici nebo naši členové a sympatizanti, zúčastní akce 17. listopadu, tak přirozeně se také jako občané ČR a jako antifašisté mnozí z nás

zúčastní i velice silně medializované sobotní akce (10. listopadu) – aktivit židovských organizací a občansky angažovaných organizací proti neonacismu v ČR. V té souvislosti jsme také zaslali podpůrný e-mail těmto organizacím a zveme i naše členy a sympatizanty v sobotu do řad antifašistických aktivistů...

V. Exner: Nejen jako občané. I část členů Poslaneckého klubu KSČM se zúčastní také jako poslanci s podporou této demonstrace. Jsme každopádně proti jakýmkoli projevům neofašismu v ČR a myslíme si, že to, co se kolem této věci děje, je potřeba zastavit. Není možné, aby neonacistické spolky získávaly u nás půdu, aniž bychom chtěli nějak omezovat právo na shromažďování.

M. Hoření: Končíme tiskovou konferenci.

www.kscm.cz

**TISKOVÁ ZPRÁVA ČSSD
POSUDEK O ŠKODLIVOSTI RADARU MUSÍ BÝT PŘEZKOUMÁN
(13.11.2007)**

Jsem velmi zneklidněn informacemi, které zveřejnilo Vysoké učení technické - Ústav radioelektroniky v Brně, a které poukazují na naprostou neobdobnost a nedůvěryhodnost posudku vojenských hygieniků o případných zdravotních dopadech amerického radaru, který má být umístěn v Brdech. Tímto posudkem přitom česká vláda dokazovala, že fungování radaru na našem území nebude mít negativní vliv na zdraví obyvatel z blízkých obcí.

Pokud se prokáže, že posudek vojenských hygieniků nemá patřičnou odbornou kvalitu, je to alarmující. A zneklidňující je to o to více, že právě tímto posudkem se vláda zaštiťovala, když bagatelizovala obavy veřejnosti ze zdravotních dopadů fungování radaru. Spatřuji za tím snahu vlády manipulovat s veřejným míněním a chci připomenout současné vládě, že hazard se zdravím vlastních občanů je věcí neodpuštělnou a nemůže být nadřazen žádným politickým zájmům.

Požaduji proto, aby byl posudek vojenských hygieniků, jehož důvěryhodnost zpráva Vysokého učení technického zásadně zpochybňuje, podroben další kontrole skutečných, renomovaných kapacit z příslušných oborů. Výsledek této kontroly musí být předložen veřejnosti, a to v nezkreslené a kompletní podobě.

Jiří Paroubek
předseda ČSSD

www.cssd.cz

TISKOVÁ ZPRÁVA ČSSD
ČSSD ODMÍTÁ VÝMLUVY TOPOLÁNKOVY VLÁDY VE VĚCI NEZVOLENÍ ČR
DO RADY BEZPEČNOSTI OSN
(22.11.2007)

ČSSD považuje vládní analýzu příčin nezvolení České republiky nestálým členem Rady bezpečnosti OSN na období 2008-9 nejen za neobjektivní, ale především za lživou.

Místo toho, aby vláda Mirka Topolánka s ohledem na možné další budoucí diplomatické bitvy celou situaci objektivně vyhodnotila a přijala příslušná opatření, zvolila cestu hledání výmluv. Materiál sice připouští, že Chorvatsko se věnovalo kampani za své zvolení intenzivněji, než ČR, avšak nezmiňuje žádné konkrétní chyby české strany, ani uspokojuvavá řešení.

Vzhledem ke zdůraznění osobní role chorvatského prezidenta S. Mesiče v kampani Chorvatska je tak možné za jednoho z viníků našeho nezvolení jasně jmenovat i prezidenta Václava Klause. Ten nejen, že se na rozdíl od svého chorvatského protějšku kampani nijak nevěnoval, ale naopak svým kontroverzním vystoupením na půdě OSN, kdy popřel zcela v rozporu s vědeckými názory podíl člověka na globálním oteplování, zasadil kandidatuře ČR smrtelnou ránu.

Zcela zjevně také z hodnocení vyplývá, že celou situaci podcenili i představitelé Topolánkovy vlády, včetně samotného premiéra Topolánka. Zatímco nejvyšší představitelé Chorvatska již týden před samotnou volbou lobovali na půdě OSN, premiér Topolánek podle dostupných údajů dorazil do New Yorku večer před volbou a jedinou jeho starostí byla večeře s jedním z českých hráčů v NHL.

Ze všech těchto důvodů považujeme zprávu vlády za nedostatečnou a budeme požadovat na půdě sněmovny objektivní důvody tohoto neúspěchu české diplomacie a vlády Mirka Topolánka.

Jiří Paroubek
předseda ČSSD

www.cssd.cz

**USNESENÍ VÝKONNÉ RADY ODS
K TZV. REFORMNÍ SMLouvĚ EU
(23.11.2007)**

Výkonná rada ODS:

- konstatuje, že ČR se díky aktivnímu postoji ODS stala jednou z pouhých čtyř členských zemí EU, které se otevřeně a veřejně postavily proti původnímu textu tzv. euroústavy

- bere na vědomí složitý mezinárodní kontext jednání o novém smluvním rámci EU, neboť 18 členských zemí EU, které ratifikovaly původní text euroústavy, si nepřály žádné jeho změny

- konstatuje, že se během mezivládních jednání podařilo zejména:

a/ opustit původní koncept tzv. euroústavy včetně symboliky a terminologie a vrátit se k novelizaci stávajících mezinárodních smluv o EU

b/ posílit roli národních vlád (tzv. principem obousměrné flexibility) i národních parlamentů (tzv. principem posílené žluté karty) v procesu normotvorby EU

c/ odložit zavedení pro ČR nevýhodného "euroústavního" hlasovacího systému v Radě EU až do roku 2017

d/ odložit platnost jurisdikce ESD v oblasti justice a vnitra o 5 let a zároveň umožnit neúčast na budoucích společných opatřeních v oblasti justice a vnitra

e/ zachovat společnou zahraniční, bezpečnostní i obrannou politiku v režimu jednomyslného rozhodování

- konstatuje, že se nepodařilo zabránit rozšíření hlasování kvalifikovanou většinou (QMV) na další oblasti, které byly doposud rozhodovány jednomyslně, a převodu některých dalších kompetencí z úrovně národní na úroveň EU

- bere na vědomí, že v rámci české vlády nepanoval na tuto změnu jednotný názor a že na úrovni EU se kromě ODS proti této změně nepostavila žádná vládní politická síla žádné členské země EU

- konstatuje proto, že v takové situaci bylo jedinou teoretickou možností jak zabránit této změně zablokovat celé jednání, tj. využít práva veta, a že vzhledem k tomu, že vládní mandát takovou možnost neobsahoval, vedl by tento postup s největší pravděpodobností k vážné vládní krizi, popř. i rozpadu vlády, a k mezinárodní izolaci ČR

- konstatuje, že v této konkrétní věci nebylo proto z objektivních příčin možno splnit příslušnou část usnesení Kongresu ODS z 19. 11. 2006

- doporučuje Kongresu ODS přijmout následující usnesení:

Kongres ODS:

- bere na vědomí usnesení VR ODS k Reformní smlouvě ze dne 23.11.2007

- schvaluje dosavadní postup ODS ve vládě ve věci Reformní smlouvy

- žádá senátory a poslance ODS, aby v průběhu ratifikace Reformní smlouvy v Parlamentu ČR hlasovali pro posouzení této smlouvy Ústavním soudem ČR.
- žádá ministry, poslance a senátory ODS, aby v případě, že Reformní smlouva vstoupí v platnost, aktivně využívali nových nástrojů (tzv. obousměrná flexibilita, tzv. posílená žlutá karta, možnost neúčasti na některých nových politikách EU) k ochraně zájmů ČR a našich kompetencí.

Obsah:

PREZIDENT ČESKÉ REPUBLIKY	1
PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY POSLANECKÁ SNĚMOVNA	20
PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY SENÁT	24
VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY	27
MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ	39
ČESKÁ ZAHRANIČNÍ AKTIVITA NA DALŠÍCH ÚROVNÍCH	44

Není-li u jednotlivých příspěvků uvedeno jinak, bylo použito informací ze zdrojů ČTK

ISSN 1210-5600

Zahraniční politika České republiky – Dokumenty.
Vydává odbor administrativy a zpracování informací
Ministerstva zahraničních věcí ČR, Praha.
Odpovědný redaktor PhDr. Vladimír Chaloupka